

Ana Vlad

Trei nopți fără lună

povestiri

Brașov, 2020

Copyright © 2020 Ana Vlad
Toate drepturile rezervate.
Coperta: Ana Vlad

*Când zăpada adoarme,
noaptea își cheamă câinii înapoi.*

René Char

Prima noapte

trei nopți fără lună

Asfințit

Mașina șerpuia pe drumul gri, înaintând greoi din cauza serpentinilor. Lumina portocalie a apusului de toamnă târzie se strecură prin parbriz, așezându-se blând pe scaunul din dreapta. Femeia își puse ochelarii de soare la ochi și continuă să șerpuiască. Apariția luminii printre copacii ce întunecau drumul, blocând până atunci razele de soare, era semnul că în câteva minute avea să ajungă la curba în care parapetul lipsea, iar ea zbura, fără să poată face nimic, direct în hăul ce se căsca abrupt și negru în josul drumului. Oricât încerca să vireze sau chiar să frâneze în acel loc, lipsa parapetului o atrăgea ca un magnet spre prăpastie. Se trezea lac de sudoare chiar în momentul impactului, gâfâind, cu ochii larg deschiși, încercând să-și alunge senzația ce i se strecura dinspre inimă spre restul corpului, paralizând-o, și imaginea de pământ negru și frunze uscate ce se apropia brutal și îi rămânea agățată de retină o bună bucată de zi. Deși drumul șerpuia prin cea mai deasă pădure

imaginată vreodată, de la parapetul lipsă în jos cineva parcă defrișase înadins un culoar, exact cât să încapă o mașină care ar cădea în gol. Chiar și parapetul părea că fusese scos intenționat, spre a lăsa calea liberă ieșirii în decorul special pregătit.

Erau luni de când avea coșmarul și nu știa cum să scape de el. Luase somnifere, să doarmă fără vise, făcuse terapie, să-și găsească traumele suspendate în inconștient, încercase chiar să nu doarmă - fără niciun succes. Sinistrul coșmar se insinua noapte de noapte la aceeași oră, indiferent de ce ar fi făcut peste zi, independent de încercările ei desperate de a-l alunga, de a-l schimba măcar. De fiecare dată când se trezea sugrumată de groază, ceasul de pe noptieră afișa lugubru același 01:01. Îi venise să râdă la început, când încă nu-i dispăruse simțul umorului obosit de stupida iterație a fiecărei nopți: era ca un personaj dintr-un thriller, care se trezea aparent fără motiv la aceeași oră, băgând groaza în spectatori când tresărea la vederea cifrelor mari și verzi ale unui ceas ce apărea brusc de pe noptieră într-un prim-plan apocaliptic.

Dar problema nu era doar coșmarul, ci și faptul că, de când îl avea, toată viața i se

dăduse peste cap. Nu se mai înțelegea cu nimeni, era absentă și gânditoare, nu mai avea chef de nimic. Nu mai ieșise în oraș de luni de zile. Vorbise doar la telefon, din când în când, cu tatăl ei și cu câțiva prieteni. Ba, chiar, odată o sunase și o mătușă, aparent fără motiv, doar să o întrebe cum se mai simte. Nu înțelesese prea bine și chiar se gândise că mătușa, probabil, o luase razna, dar i-a povestit despre coșmarul ei și despre faptul că se simte obosită și apatică. Atunci observase că legăturile telefonice erau din ce în ce mai proaste, pentru că o auzise slab pe mătușă zicând: biata copilă, apoi se întrerupsese brusc. La fel pățise și cu tatăl ei, care începea să plângă dintr-o dată, iar când îl întreba de ce plânge, constata că vorbește singură. Se gândise că îi e dor de mama ei, care murise cu un an în urmă și nu insistă, să nu-i facă și mai mult rău. Într-un rând încercase să sune la compania de telefonie, să întrebe ce se întâmplă cu semnalul, dar nu-i răspunsese nimeni, apoi se simțise prea obosită pentru o discuție de genul acela. Probabil că lucrurile aveau să se remedieze, oricum, în timp.

În prima noapte când avusese coșmarul, se culcase devreme, ținea minte clar. Era încă lumină afară, iar soarele se strecura blând

printre perdele. Venise de la serviciu și trebuia să plece cu prietenii la o cabană, în munți. Nu-și putuse lua liber în ziua aceea, așa că, la ora 17, când terminase programul, își făcu în grabă niște cumpărături, făcu un duș rapid și se urcă în mașină. Dar mașina nu porni nicicum, așa că amânase plecarea pentru a doua zi dimineată, după ce avea să cheme un mecanic. Se dusese în casă și se așezase pe pat, cu o carte în mână. La scurt timp, o luase somnul. Se uită la ceas gândindu-se că e mult prea devreme să doarmă la 19:43 și adormi buștean. Se trezise speriată și transpirată la 01:01, după ce visase că șerpuia cu mașina pe un drum gri și întunecat, că soarele se strecurase prin parbriz, la o curbă, așezându-se blând pe scaunul din dreapta, că își pusese ochelarii de soare la ochi, gândindu-se că pădurea se va rări de-acum și soarele va inunda peisajul și-i va intra în ochi și că, după alte două curbe în ac de păr, ieșise de pe șosea, aparent inexplicabil, printr-o gaură în parapet. În cădere văzuse că drumul până jos, în fundul prăpastiei, era abrupt și lipsit de copaci și se mirase. Se mirase și după ce își mai revenise din spaima coșmarului, pentru că i se păruse că în fracțiunea de secundă dinaintea momentului impactului auzise strigătul tatălui ei.

Nu mai reușise să adoarmă în acea noapte. Imaginea de pământ negru acoperit de frunze uscate de care urma să se izbească dacă nu s-ar fi trezit o bătuse până pe la prânz. Încercase zadarnic, toată dimineața, să găsească un mecanic care să se uite la mașină, dar nu-i răspunsese niciunul. Era sâmbătă, într-adevăr, dar nu se gândea că toți mecanicii își respectă week-end-ul cu atâta sfințenie. Încercase apoi să-și sune prietenii, să-i anunțe că nu mai ajunge, dar pesemne că pe vârful muntelui nu era semnal, așa că și această acțiune eșuase.

Mare îi fusese mirarea când coșmarul se repetase și în nopțile următoare și, mai ales, că se repetase exact la aceeași oră. Dar își spusese că e obosită, că are nevoie de o vacanță pe care avea să și-o ia cât de curând și toate aveau să se rezolve. Își luase o săptămână liberă în care încercase să-și facă un program cât mai odihnitor, însă coșmarul venise, identic, în fiecare noapte. Se simțea din ce în ce mai obosită, se culca cu teamă, uneori încerca să stea trează până după ora cu pricina. În unele nopți avea chiar impresia că a reușit. Își dădea însă seama că nu fusese așa, în momentul în care binecunoscuta spaimă o trezea, iar ceasul de pe noptieră afișa verde 01:01. Se gândea că,

din cauza oboselii și a dorinței ei aprige de a sta trează, adormise și visase că trecuse de ora fatidică. O ținuse așa un timp, până când se convinsese că trebuia să găsească altă metodă. Se dusese la farmacie și ceruse cele mai puternice și fără efecte secundare somnifere. Farmacista o privise pieziș, apoi scosese dintr-un sertar un flacon cu etichetă albastră. S-ar putea să visați urât, îi spusese scurt, în timp ce-i băga flaconul într-o punguță de hârtie. Ea zâmbise, gândindu-se că ar fi reconfortant chiar și un vis urât, doar să fie altul. Își luase somniferele seara, timp de vreo două săptămâni, doar ca să constate că nu aveau niciun efect. Coșmarul se proiectase la aceeași oră, cu aceeași distribuție, aceeași regie și aceleași decoruri, precum un film programat la un cinematograful uitat de lume, al cărei unic spectator era ea.

Reușise să-și facă programare la un psiholog, într-o noapte, chiar după ce se trezise din coșmar. Puse mâna pe telefon și constatase că semnalul era foarte bun. Se gândise că, fiind noapte, nu vorbește foarte multă lume la telefon. Fusese și mai surprinsă când la capătul celălalt îi răspunsese o voce calmă de femeie: cabinetul doctorului X, cu ce vă putem ajuta? Se

bâlbâise, uimită, câteva secunde, apoi îi spusese femeii că vrea o programare. Este urgent? Desigur că este urgent. Care pare să fie problema? Problema? Ăăăă, să vedem, un coșmar care nu-mi dă pace de luni de zile. Ceva dureri? Vă putem administra un sedativ. A, nu, nu este cazul, doar o programare cât de curând, dacă se poate. Se poate, mâine dimineață, la ora 5. Să fiți punctuală, domnul doctor este foarte aglomerat.

Adormise mai liniștită și se trezise la ora 4, se pregătise în grabă de plecare și pornise pe jos până în celălalt capăt al orașului, unde își avea cabinetul psihologul, dat fiind faptul că în toate lunile astea nu reușise să dea peste un mecanic care să îi repare mașina. Ba, mai mult, în trei rânduri reușise să convingă trei mecanici să vină cu ea la fața locului, în parcare unde se afla mașina, dar toți îi spusese, după o uitătură încruntată și cam superficială, că nu este nimic de făcut.

Ajunsesese la 5 fără 5 minute în sala de așteptare a psihologului și mare îi fusese mirarea când dăduse nas în nas cu tatăl ei, care ședea stingher și trist pe un scaun. Nu știuse că și tatăl ei are probleme și, mai ales, că venea la același psiholog. Era, într-adevăr, cel mai

cunoscut din oraș, dar tot era o coincidență destul de mare. Vrusese să îl îmbrățișeze și să îl întrebe ce probleme are, însă vocea de la telefon ieși de după biroul înalt de recepție și îi explicase, pe același ton calm, că tatăl ei, fiind aparținătorul ei, fusese sunat să vină să participe la ședințele de psihoterapie care vor urma. La toate? Da, la toate. Bine, dar de unde aveți numărul de telefon al tatei? Cum de unde?! Este trecut în asigurarea dumneavoastră. Asigurare? Ce? Am venit la o simplă consultație, nu cred că era cazul... Nimic nu e simplu, spusese vocea calmă a femeii care, în treacăt fie spus, nu prea avea cine știe ce trăsături pe fața serioasă. Nu mai întrebuse nimic, se așezase lângă tatăl trist, îi luase mâna în ale ei și începuse să-i povestească despre coșmarul ei, despre cum nu se prea odihnea, încercând să-l liniștească. Tatăl o mângâiase pe cap, o sărutase pe frunte și suspinase adânc. O ușă se deschisese brusc făcând curent și în cadrul ei se ivise privirea încruntată și vocea groasă a psihologului, care îi invitase în cabinet. Ce boli a avut până acum? Păi nu prea multe: o apendicită, o amigdalită, virozele obișnuite ale fiecărui an, ah, da, și o durere surdă în partea stângă, în momentul în care constatase că mașina nu pornește, cu câteva

luni în urmă, când trebuise să plece la munte cu niște prieteni. În partea stângă, unde anume? În toată partea stângă, o duruse pentru câteva secunde toată partea stângă, de sus până jos, dar asta nu era o boală, ci pur și simplu își amintise acum. Psihologul își încruntase sprâncenele și, mai mult, scosese o seringă, se apropiase de ea și, fără să spună nimic, îi administrase intravenos lichidul incolor. Acum ar trebui să doarmă, anunțase el.

Se trezise acasă, în pat, pe la ora amurgului, neștiind cine o adusese sau cum ajunsese aici. Presupusese că tatăl ei era responsabil, așa că nu-și făcuse griji. Se întrebese totuși, când era următoarea programare la psiholog, pentru că nu putea fi gata dintr-o singură ședință în care mai mult dormise.

În zilele următoare constatase că alarma de la telefon, setată, probabil, tot de tatăl ei, o anunța cu o oră înainte că trebuie să meargă la psiholog. Se îmbrăca în grabă de fiecare dată și alerga o bună bucată de drum, ca să nu întârzie, doctorul îi administra injecția intravenos, după ce o mai întreba, încruntat, una-alta, iar spre seară se trezea acasă, în pat. Cu toate astea, însă, coșmarul nu încetase să apară. Uneori imaginea

era puțin distorsionată, alteori se simțea ca în visul altcuiva, dar coșmarul își reluase filmul la ora bine-știută, în fiecare noapte.

Într-una dintre ședințe încercase să-i sugereze medicului să apeleze și la alte metode, poate că cea cu medicația nu era cea mai potrivită de vreme ce ea tot avea coșmarul, dar apoi constatase că alarma nu-i mai sunase niciodată pentru a se duce la psiholog.

Stătuse o vreme așa, ruptă de lume și obosită, până într-o seară când, de afară, se auziseră sirene multe, de toate felurile. Se uitase pe fereastră și fusese orbită de girofarurile multor mașini de poliție, de pompieri, ambulante, chiar. Se uitase la ceas: 19:43. Zgomotul infernal îi făcuse capul să zvâcnească, iar în partea stângă simțise o durere sfâșietoare. Încercase, cu toată durerea și disconfortul, să vadă pentru cine veniseră toate acele mașini, așa că deschisese fereastra și se aplecase peste marginea ei. Se simțise brusc ridicată de picioare, aproape smulsă și urcată pe ceva. Căzuse în gol, pe geam? Leșinase? Cineva îi trăgea de piciorul stâng mai-mai să i-l smulgă, altcineva îi fixa mâna stângă, legând-o strâns cu ceva, iar cineva îi ținea capul a cărui parte stângă și-o simțea udă

și arzândă, în mâini. Un zgomot de elicopter ce se menținea în aer la punct fix o făcuse să ridice privirea. Nu văzuse nimic, o perdea neagră-roșietică îi invada ochii, doar auzise, deși aceeași perdea îi invada și timpanele: semne vitale extrem de slabe, trebuie dusă cât se poate de repede. Cum naiba căzuse pe geam? O fi un nou coșmar? Își aminti ora la care se uitase la ceas, 19:43, și își aminti, de parcă putuse să uite vreo secundă, ca era aceeași oră la care adormise în seara când trebuia să plece în munți, dar nu mai plecase din cauza mașinii. Se liniști, oarecum. În afară de o psihoză care îi declanșa coșmaruri când adormea la ora 19:43, nu avea ce altceva să fie. Era, totuși, interesant cum în coșmarul cel nou își amintea în detaliu de coșmarul cel vechi. Și cum în coșmarul cel nou știa că e într-un coșmar. O lumină albă, intensă, îi intră pe neașteptate în ochi. Vino, te așteptam, îi șopti vocea blândă și binecunoscută a mamei sale moarte. Pe un ecran mare, ca de cinematograf, începură să se proiecteze cu viteză imagini: ea urcându-se în mașină, ea rulând pe drumul cu serpentine, ea închizând ochii inundați de soarele apărut brusc dintre copaci, ea punându-și ochelarii de soare, clipind des ca să-și limpezească câmpul vizual

inoportunat de lumina stridentă, ea trecând prin golul din parapet, ea izbindu-se de pământul negru, amestecat cu frunze uscate, din fundul prăpastiei. Ea izbindu-se de pământul negru din fundul prăpastiei, ea scoasă de paramedici dintre fiarele mașinii și urcată în elicopter, un crainic TV care anunța că mașina scoasă din prăpastie în urma accidentului de vineri seara, de pe drumul 72, este daună totală, strigătul sfâșietor al tatei, vocile fără chip din jurul ei. Și înțelese. Ceasul arăta verde și mare, cu vocea gravă a medicului încruntat: ora decesului: 01:01.

Zece zile

Într-o zi în care zorii nu mai veneau pentru că nu voiau sau nu aveau de ce să vină deși noaptea se sfârșise de mult, Sonia stătea pe marginea patului, cu picioarele depărtate, cu coatele pe genunchi și cu bărbia sprijinită în pumni și se gândea, uitându-se n gol. Oricum n-ar fi văzut nimic din cauza beznei, așa că, într-un fel, îi convenea îndărătnicia dimineții. Trebuia, însă, să se urnească din loc la un moment dat și să se apuce de corvoadele zilnice, dar pentru asta trebuia să se lumineze măcar puțin, să vadă pe unde merge.

Mai stătu așa un timp, derulând gânduri dezlânate, apoi se îndreptă pe pipăite spre baie. I se uscaseră gura de sete, dar bezna era atât de adâncă, că nu se încumetase să se aventureze decât până pe marginea patului, unde stătuse de când constatase apăsând pe întrerupătorul veiozei că nu avea electricitate. Prin fereastră intra același întuneric pâcios. Se mirase că nu era nici măcar o stea. Când se culcase era lună plină și puzderie de stele. Știa asta, pentru că se

chinuise să adoarmă, atât de puternică era lumina lunii rotunde ca o minge. Își propusese chiar să-și cumpere niște draperii cu prima ocazie.

Ajunse în baie, învârti de robinet și apa începu să curgă. Își făcu palma căuș și sorbi din ea, apoi se spală pe față. Începu să aibă impresia stranie că visa genul acela de vis care știi că e vis, dar din care nu te poți trezi. Nu o trezi nici apa rece. Se îndreptă, bâjbâind, spre bucătărie. Stătea în apartamentul acela de cinci ani, se miră că e atât de nesigură pe ea. Ar fi trebuit să-l știe ca-n palmă. Se gândi, apoi, ce groaznic trebuie să fie să orbești. Cam așa, cum se simțea ea acum. Poate orbise. Poate se luminase de ziuă, iar ea nu-și dădea seama pentru că orbise. Un fior rece îi trecu pe șira spinării și se frecă la ochi. Ajunse în bucătărie, trase un sertar și căută cu mâini tremurânde o lanternă. Știa că aruncase acolo, cândva, de mult, o lanternă. Spera să mai fie bune bateriile. O găsi după ce-și tăie un deget în ceva ascuțit. Îl băgă în gură, simți gustul sărat al sângelui și încercă să stabilească cu ajutorul limbii adâncimea tăieturii. Constată că nu e cine știe ce și împinse de comutatorul lanternei. Umerii ridicați a speranță i se lăsară în jos cu un oftat, apoi căută,

în același sertar, un plasture. Aruncase o cutiuță cu plasturi acolo chiar cu o săptămână înainte, pentru că sunase telefonul și nu mai apucase să ajungă la dulăpiorul cu medicamente. Se gândise că, oricum, acolo erau mai la îndemână, de parcă anticipase bezna care urma să se pogoare asupra ei în acea dimineață. Îl desfăcu relativ ușor și-l lipi peste tăietură. Se îndreptă spre locul unde trebuia să fie fereastra și avu senzația că își pierde orientarea în spațiu. Întinse o mână în lateral și pipăi masa, apoi un scaun. Merse așa, cu o mână întinsă înainte și una în lateral, până când degetele îi atinseră frunzele plantei de pe pervaz. Pipăi geamul cu amândouă mâinile, apoi îl deschise și întinse o mână în afară, vrând, parcă, să se asigure că nu fusese zidit peste noapte. Aerul rece de ianuarie îi confirmă că nu e nimic în neregula cu fereastra. Închise geamul și se minună de absurditatea gândurilor care-i treceau prin cap. Auzi, să orbească sau să-i zidească cineva geamul, când era clar că era o banală pană de curent! Zâmbi, apoi îi trecu prin minte că poate nici măcar nu era dimineață, fiindcă nici alarma nu îi sunase.

Orbecăi înapoi în dormitor, apucă telefonul și constată iritată că nici acesta nu

mergea. Scoase mufa încărcătorului și-și spuse că, probabil, pana de curent dura de ceva timp, din moment ce telefonul nu se încărcase. Rămase nemișcată în liniștea sinistră. De ce se trezise convinsă că e dimineată? Ascultă, încercând să prindă un zgomot cât de mic. Nu se auzea nimic în afară de respirația ei. Întinse mâna pipăind patul și se așeză pe marginea lui, reluându-și poziția de mai devreme. Simțea că o cuprinde o stare de panică și nu se putea lăsa pradă acesteia. Trebuia să fie rațională și avea o singură variantă: era încă noapte și se trezise în mijlocul unei pene de curent. În casă se făcuse frig, așa că se băgă sub plapumă. De ce se trezise convinsă că e dimineată? Încercă să adoarmă la loc, fără vreun succes. Își spuse că, dacă într-adevăr era încă noapte, alarma deșteptătorului oricum nu-i va suna la ora șase, când ar fi trebuit să sune, pentru că telefonul era descărcat. Ce stupid, să te apuce insomniile în mijlocul unei pene de curent, în miez de noapte!

Rămase cu ochii pironiți în tavanul nevăzut, încercând să nu se mai gândească la nimic. Prin pereți răzbătu un plâns de copil și o voce agitată care încerca să-l liniștească. S-au trezit și vecinii, își spuse. Măcar nu se mai simțea singură în univers. Plânsul continuă,

iar vocea deveni mai calmă. Încercă să-și dea seama de la care dintre vecini veneau sunetele. Pe palierul ei mai erau două apartamente: într-unul locuia o familie cu doi copii ce aveau în jur de patru și șase ani, iar în celălalt un domn în vârstă, politicos și glumeț. Cu un etaj mai jos, dedesubtul familiei cu copii, locuia o mamă singură cu un copil de câteva luni, iar deasupra ei, o altă familie cu un copil cam de doi ani. Restul vecinilor nu aveau copii, iar blocul avea doar două etaje. Sunetele păreau să vină de sus, dar era greu de stabilit cu certitudine. Stătu așa un timp, cu urechile ciulite la toate sunetele ce ar fi putut răzbate prin pereți și curând i se păru că în bloc începuse forfota. Voci slabe ajungeau până la ea și, deși nu înțelegea ce spuneau, recunoștea tonul îngrijorat. Pesemne că lumea se trezise și observase, ca și ea, lipsa luminii de peste tot. Avu un oarecare moment de bucurie că nu era oarbă și scăpă de senzația visului din care nu poți să te trezești, apoi adormi.

Se trezi buimacă și speriată, cu senzația că dormise două zile. Întunericul era tot acolo, la fel de adânc. Se ridică în coate și ascultă. Aceeași liniște străpunsă din când în când de voci îngrijorate răzbătea vag prin pereți. Undeva se deschise o ușă. Se dădu repede jos

din pat și se îndreptă pe lângă pereți spre ușa de la intrarea în apartament. Își lipi urechea și auzi pași pe scara blocului. Rari și nesiguri, așa cum urci sau cobori treptele pe întuneric. Se gândi să deschidă ușa să vorbească cu persoana de pe scară, dar în momentul în care vru să răsucească cheia, i se făcu frică. Își simți pulsul zvâcnindu-i în urechi și se îndepărtă de ușă, în timp ce auzi pașii apropiindu-se. Rămase îngrozită în mijlocul holului, cu mâna întinsă atingând peretele, ascultând. Două bătăi scurte în ușă o făcură să tresară.

- Sunt vecinul de la apartamentul 3. Vă funcționează telefonul?

Își dresе glasul înghețat de teamă și răspunse că nu. Îl auzi cum se îndepărtează și bate la ușa următoare, punând aceeași întrebare. Continuă așa, fără rost, la toate celelalte apartamente din bloc, apoi auzi ușa închizându-se în urma vecinului pe care și-l închipuia dezamăgit, așa cum fusese ea când constată că lanterna era moartă. Nu aveau decât să aștepte să se ocupe cineva de pana de curent. Nu înțelegea, însă, ce era cu întunericul de afară. Nu-și dădea seama ce oră putea fi, dar era convinsă că nu mai era posibil să fie noapte. Se gândi că cineva ar putea avea un ceas mecanic

care să nu fi fost afectat și, eventual, o lumânare sau niște chibrituri. Se înfășură în plapumă și se îndreptă spre ușă. Ascultă cu urechea lipită și, după ce se convinse că nu e nimeni pe scară, descuie încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Apăsă pe clanță la fel de încet și deschise cu un scârțait ușă. Înjură printre dinți, dorindu-și să fi fost mai atentă și să se fi ocupat de aceste neajunsuri. Păși afară, în holul mare și pătrat, și merse până când mâna întinsă în față atinse ușa de vizavi, cea a apartamentului domnului în vârstă, politicoș și glumeț. Ciocăni încetișor și așteptă. Dinăuntru se auzi o voce liniștită:

- Nu cumpăr nimic!

Sonia râse, apoi șopti aproape lipită de ușă:

- Sunt vecina de vizavi.

Bătrânul deschise ușa și Sonia îi văzu chipul liniștit în lumina lumânării ce-i pâlpâia în mână.

- Nu aveți și un ceas mecanic? îl întrebă, zâmbind lumânării.

- Ba sigur că am, este ora unsprezece și aproape jumătate.

Sonia se miră și întrebă prostește:

- Dimineața?

- Desigur că dimineața. Sau, cumva, te induce în eroare întunericul de afară? întrebă omul zâmbind cu blândețe.

- Oarecum, zâmbi și Sonia, apoi mulțumi și o luă grăbită spre ușa ei, până mai avea puțină lumină.

- Vrei și dumneata o lumânare? Mai am câteva, se oferi bătrânul.

- Sigur, dacă nu deranjez...

Omul intră în casă lăsând-o din nou pe întuneric și reveni după câteva minute cu trei lumânări groase.

- Uite aici, să ai și pentru altă dată.

Sonia mulțumi încă o dată și intră în casă. Cotrobăi după chibrituri fiind convinsă că nu avea să găsească și îi fu ciudă că se lăsase de fumat. O bătaie în ușă o întrerupse:

- Ai uitat chibriturile, strigă vecinul de pe partea cealaltă a ușii.

Își aprinse toate ochiurile de la aragaz și o lumânare și se așeză, înfășurată în plapumă, la masa din bucătărie. Mâncă ceva în timp ce în minte i se răsucea gândul că, deși era unsprezece și aproape jumătate, afară era întuneric ca-n iad. Era, desigur, un fenomen. Poate Dumnezeu se supăraseră atât de tare pe oameni, că le stinseseră lumina. Își imaginează un

bărbos încruntat apăsând pe întrerupătorul universului și o buși răsul. Își făcu o cafea și, după ce se mai încălzi puțin, își schimbă pijamalele cu haine groase, își trase niște mănuși în mâini și așteptă mai departe.

O ușă se deschise iar și pași șovăielnici începură să urce treptele. Se opriră undeva, pe holul din fața ușii ei și vocea vecinului de la apartamentul 3 se auzi în întuneric:

- Are cineva idee cât e ceasul?

Deschise ușa deodată cu bătrânul ei vecin și îl văzură pe om clipind uimit spre lumânările lor. Bătrânul îi spuse cât e ceasul și îi dădu și lui o lumânare. Începură să discute despre situația cel puțin ciudată în care se aflau și să se întrebe ce era de făcut. Câteva alte uși se deschiseră și ele și ochi curioși apărură din întuneric. Bătrânul împărți tuturor lumânări și chibrituri, nepărând să judece în niciun fel generația aceasta care părea că nu e în stare să-și poarte de grijă, apoi, după ce își dădură cu părerea ce ar fi mai bine să facă în cazul în care întunericul va continua, se retraseră în casele lor. Bătrânul o rugă pe Sonia să coboare la apartamentul mamei singure, să-i ducă și ei o lumânare din cele trei pe care i le dăduse, pentru că observase că ea nu ieșise din casă, iar el nu

mai avea lumânări. Sonia se minună de spiritul de observație al bătrânului, luă o lumânare și niște chibrituri și coborî treptele. Urmă o muncă de convingere, deoarece femeii îi era teamă să deschidă. Într-un final, scoase o mână firavă prin ușa crăpată numai câțiva centimetri și luă lumânarea și chibriturile.

Blocul așteptă în liniște revenirea la normal. Sonia arunca când și când câte o privire pe fereastră, căutând pâlpâiri de lumină prin geamurile blocurilor de peste drum. Nimeni, însă, nu părea să mai aibă bătrâni în bloc, pentru că erau cufundate toate în beznă.

Trecură ore bune până când se auzi iar zgomot pe scara blocului. În timp ce deschidea ușa, Sonia auzi și celelalte uși deschizându-se. Era ca și cum toată lumea își dăduse seama, deodată, la semnalul primei uși deschise, că e momentul să ia în serios situația. Cei de la parter urcară, iar cei de la etajul al doilea coborâră un etaj, astfel că holul pătrășos de la primul etaj se umplu de lume ținând lumânări mai mari sau mai mici în mâini, după cum făcuse fiecare economie. Veniră toți, cu copiii, neveste, soți, iubiți. Erau în total șaptesprezece oameni, mai mari și mai mici, mai tineri și mai în vârstă, toți cu figuri serioase și îngrijorate. Până și mama

singură își învinsese teama și ieșise din casă, ținându-și bebelușul în brațe. Tăceau, neștiind cum să înceapă. Bătrânul rupse tăcerea:

- Se pare că e serioasă treaba. M-am gândit că ar trebui, în primul rând, să stingem lumânările și să le lăsăm pentru cazuri în care prezența luminii e neapărat necesară.

Murmurată în cor și suflară deodată în lumânări.

- Apoi, continuă bătrânul, cred că ar trebui să ne facem o rezervă de apă. Știu că avem încă apă la robinet, însă nu știm pentru cât timp. Nu știm ce înseamnă ceea ce se întâmplă și cum ne poate afecta, așa că trebuie să luăm în calcul ce e mai rău. Să punem apă în tot ce avem: sticle, găleți, oale...

Oamenii îl priviră oarecum îngroziți, ca și când nu se gândiseră la asta. Părea logic, totuși, de vreme ce tot nu se lumina de atâta vreme.

- La fel și cu gazul, nu știm dacă ne vom mai putea încălzi la aragaz mult timp și nici nu este bine să stăm cu gazele arse în casă. Vă sfătuiesc să deschideți geamurile, chiar și pentru câteva minute...

- Dar e frig, dacă deschidem geamurile încălzim degeaba, se opuse cineva.

- Dar nici nu dorim să murim intoxicați, pe întuneric, răspuse bătrânul.

Copilul de patru ani începu să plângă când auzi că e de murit. Cineva, probabil mama lui, îi șopti câteva vorbe liniștitoare, însă prea târziu. Copilul de doi ani începu și el să plângă, speriat de plânsetul celuiilalt. Glasuri blânde încercară să calmeze copiii.

- Trebuie să îmi controlez cuvintele, își dădu seama bătrânul, apoi continuă ca și cum spunea o poveste: mâncarea din frigider se va strica în curând, așa că e bine să o mâncăm. Dacă aveți conserve, e bine, acelea vă vor fi de folos mai târziu. Ușa de la intrarea în bloc ar trebui supravegheată.

Un murmur îngrijorat trecu prin liniștea care se lăsase din nou.

- Nu putem ști nimic, explică bătrânul fără să dea, totuși, explicații. Îmbrăcați-vă gros. Deocamdată ne putem mișca pentru a ne încălzi, dar, probabil, va veni o vreme în care va trebui să ne păstrăm energia. Dacă mai are cineva idei, propuneri...

- Ce credeți că se întâmplă?, întrebă vecinul de la apartamentul 3.

- Vreo conspirație a universului, încercă să glumească bătrânul, dar își dădu seama, după

liniștea nefirească ce se lăsase, că nu zâmbise nimeni.

- Dumnezeu ne pedepsește, spuse cu glas slab mama singură.

Câteva voci aproară, făcând-o pe Sonia să zâmbească. Bărbosul chiar ar trebui să aprindă lumina, gândi ea. Sau să schimbe becul, poate. Îi veni să spună cu voce tare, însă știa că nu era momentul, așa că tăcu, savurându-și singură umorul macabru.

- Orice ar fi, interveni bătrânul, am o veste destul de proastă.

Murmurele se opriră, iar bătrânul simți aproape fizic perechile de ochi scrutând întunericul în direcția lui.

- Ceasul s-a oprit.

- Întoarce-l, se repezi o voce.

- L-am întors, nu pornește. Probabil e tot vreun efect al beznei ăsteia. M-am gândit, totuși, că ar fi bine să avem o idee asupra timpului. Dacă are cineva vreo soluție, în lipsa soarelui, umbrei și a ceea ce ne-ar mai putea ajuta...

Se simțiră cu toții ca legați de mâini și de picioare și recunoscură în sinea lor cât de dependenți de tehnologie erau.

- Un joc de *Coloniștii din Catan* durează șaptezeci și cinci de minute, se auzi, șovăielnică, o voce de copil.

- Nu ne ajută cu nimic, răspunse tatăl copilului de șase ani care tocmai vorbise.

- Ba s-ar putea să ne ajute, spuse Sonia țesând un plan în minte. Trebuie doar să organizăm un campionat de *Coloniștii din Catan*. Cine se bagă?

- Nu înțeleg, se auzi o voce de femeie. Situația e așa cum e...

- Și nu ne ajută cu nimic dacă stăm și ne plângem de milă, spuse bătrânul cu aceeași voce calmă. Vecina noastră are dreptate. Din păcate, trebuie să participăm cu toții, dacă vrem să trecem prin treaba asta împreună. Vom juca doi câte doi, ca să nu ocupăm prea multă lume deodată. Cine nu știe să joace, să se uite la joc până îi vine rândul. Suntem paisprezece care putem juca, asta înseamnă cam opt ore acoperite. Să joci un joc o dată la opt ore, cred că nu e așa o tragedie. Iar ție, copil deștept, îți mulțumim pentru ideea genială.

Bătrânul intră în apartamentul său și se întoarce după câteva minute cu o lampă de gaz ce luminează voios fețele uimite.

- Ești plin de surprize, nu se putu abține Sonia.

- Sunt doar bătrân, răspunse bătrânul zâmbind. Aceasta este o lampă de gaz, explică el audienței ce părea în transă. Am și gaz de rezervă, ar trebui să ne ajungă o vreme. O vom pune aici, în hol, unde se va juca jocul.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie și un pix.

- Aici se va ține scorul... și timpul. Să presupunem că acum e zece seara. Nu contează dacă nu suntem exacti, ideea e să știm cât timp a trecut, dacă e zi sau noapte... Pentru că acum e noapte, să înceapă cei mari, pentru ca cei mici să poată dormi.

Făcură un program după care să joace fiecare și considerară că era ora zece jumate, apoi discutară despre supravegherea ușii de la intrarea în bloc, care era, oricum, încuiată. Pericolul ca cineva să umble pe întuneric cu gânduri necurate nu era prea mare, însă nu strica o măsură de precauție. Făcură un alt program după care bărbații, în timp ce nu dormeau și nu jucau, să stea de pază la ușă. Aduseră un fotoliu dintr-unul din apartamentele de la parter și îl instalară în hol, cu fața spre ușă. Era obligatoriu ca cel care păzea să aibă asupra lui o lumânare

și un chibrit, pentru a avea lumină în caz de nevoie. Stabiliră să se întâlnească cu toții în același loc, la aceeași oră, a doua zi. Se retraseră, apoi, fiecare în apartamentul lui, căutând pe băjbâite recipiente pentru apă.

Prima noapte trecu liniștită. Jocul și paza se desfășurară conform programului. Fiecare jucător bătea la ușa următorului anunțându-l că i-a sosit rândul, iar fiecare paznic îl anunța în același mod pe următorul. Se încălziră cum putură, cu haine groase, pături, ochiuri de aragaz și mâncară ce aveau prin frigidere. Seara se întâlniră în jurul celor doi care erau la rând să țină timpul. Nu avuseseră probleme până atunci, chiar începuseră să se obișnuiască și să se orienteze mai bine pe întuneric. Nu știau, însă, ce se va întâmpla când vor rămâne fără mâncare. Sperau că nu vor ajunge acolo. Un oftat adânc îi făcură să-și întoarcă privirile spre mama singură. Părea mai palidă decât de obicei.

- Nu te simți bine?, întrebă mama copiilor de patru și șase ani, care era lângă ea.

- Ba da, murmură ea.

- Nu ai lapte pentru micuț?

- Nu prea, murmură din nou.

- Tu ai mâncat? continuă femeia.

Mama singură își lăsă privirea în pământ, rușinată.

Ca la un semn, Sonia, bătrânul și încă câțiva dispărură în apartamentele lor, întorcându-se cu câte ceva de mâncare.

Mama celor doi o luă pe mama singură pe după umeri și o conduse spre apartamentul ei, urmată de cei care fuseseră dispuși să-și împartă puținul. Puseră pe masa femeii tot ce aduseseră și se îndreptară spre ieșire. Sonia își întoarse privirea spre femeia care se așezase pe singurul scaun de la masă, simțindu-i lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

În seara celei de-a treia zile de beznă, un nor demoralizator plutea asupra lor. Mâncarea era pe terminate și nu aveau nicio idee cum și-ar putea procura alta. Unul dintre ei veni cu ideea să meargă la magazinul din zonă, să spargă un geam, să intre și să ia câte conserve puteau duce. Ideea în sine nu era rea, însă cum ajungeau la magazin? Nu puteau merge cu lumânarea aprinsă, din motive evidente, iar pe întuneric nu prea știau cum ar fi putut nimeri. Erau, totuși, dispuși să încerce, iar în caz de forță majoră să aprindă lumânarea pe drum, măcar pentru câteva secunde, cât s-ar fi putut orienta.

Trei dintre bărbații care nu intrau curând nici la joc, nici la pază, porniră spre magazin, cu câte un rucsac mare, plin de sacoșe, în spinare. Mergeau ținându-se unul de altul pe lângă clădiri, numărându-și pașii ca să-și dea seama când trebuie să o cotească la dreapta. Drumul fu anevoios, trebuind chiar să apeleze la lumina lumânării o dată, când dădură peste un tufiș apărut în calea lor. Își dădură repede seama că sunt cu câțiva metri mai la stânga decât trebuia și stinseră lumânarea sperând că nu atrăseseră atenția nimănui. Când ajunseră aproape de magazin, simțiră bucăți de sticlă spartă sub picioare. Se gândiră că e o coincidență, însă, cu cât se apropiau, bucățile de sticlă se îndeseau. Își dădură repede seama că magazinul fusese devastat și hotărâră în șoaptă că trebuiau să vadă dacă mai rămăsese ceva, dacă tot au ajuns până acolo. Încercară să nu facă zgomot, când o voce amenințătoare le îngheță sângele în vene:

- Plecați, dacă nu vreți să aveți probleme, în timp ce un sunet sec de metal lovit de alt metal veni din direcția aceea.

Nu îndrăzniră să spună nimic. Se îndepărtară în grabă, sperând să nu greșească drumul. Când probabilitatea să fie auziți se redusese, începură să facă planuri să se

îndrepte spre celălalt magazin, mai mic, din apropiere. Era, într-adevăr, puțin mai departe, dar trebuia încercat, doar nu aveau să moară de foame. Drumul le luă o veșnicie, însă ajunseră. Recunoscură apropierea magazinului după sticla spartă de pe jos. Cineva le-o luase înainte și aici. Se apropiară, totuși, așteptând ca altă voce amenințătoare să-i întâmpine și să-i alunge. Nu se întâmplă nimic, așa că reușiră să pătrundă în magazin printr-un ochi de geam spart, la lumina lumânării. Înșfăcă tot ce găsiră - nu mare lucru, pentru că cei care fuseseră înainte luaseră toate conservele. Își umplură rucsacurile cu paste făinoase și bomboane și o porniră spre casă, părându-le rău că nu se gândiseră mai repede să jefuiască magazinele din zonă.

În cea de a patra zi multora dintre ei li se termină mâncarea și începură să consume din prada adusă de cei trei bărbați. Numiră un responsabil cu mâncarea, care urma să împartă cu porția pungi și cutii de paste și bomboane.

În a cincea zi, femeia din apartamentul 8 cedă psihic și făcu o criză de nervi, spunându-le tuturor că tot ce spun și fac sunt aberații.

A șasea zi îi găsi pe toți sfârșiți, obosiți și gata să abandoneze orice speranță că vreun

astru va mai lumina vreodată Pământul. Începură să se gândească serios că asta era Apocalipsa, iar ei o trăiau pe viu.

În cea de-a șaptea zi, una dintre femei refuză să mai joace, spunând că nu are niciun sens să știe ce oră e, din moment ce vor muri în curând. Alți doi fură de acord cu ea și refuzară jocul atunci când le veni rândul.

În a opta zi, nimănui nu-i mai păsa de nimeni. Rămaseră până spre seară doar cinci jucători. De pază nu se mai stătea: nu avea rost, din moment ce nu se întâmplase nimic până atunci.

În cea de-a noua zi, mama singură muri cu bebelușul în brațe și fu descoperită spre seară de Sonia, care o verifica în fiecare zi, părându-i-se că era ceva în neregulă cu ea. Îi luă bebelușul, care scâncea slab, din brațe și îl duse sus, în apartamentul ei. În ziua aceea renunță și ea la joc.

Ziua a zecea îi găsi pregătiți să moară. Pastele și bomboanele se terminaseră cu o zi înainte, astfel că nimeni nu mai găsi niciun motiv să se ridice din pat. Nimeni nu mai vorbea cu nimeni, nici chiar copiii. Stăteau în beznă, deznădăjduiți, așteptându-și sfârșitul. Știau că ar mai fi supraviețuit câteva zile doar cu apă, dar

ce folos? Speranța că soarele va răsări din nou îi părași, anihilându-le până și instinctul de conservare.

Sonia stătea pe marginea patului, cu picioarele depărtate, coatele pe genunchi și bărbia în pumni, gândindu-se că ar fi fost mai bine să fi orbit. Sau cineva să-i fi zidit fereastra. Bebelușul mamei singure moarte se mișcă în pat și scoase un sunet scurt. Sonia apucă biberonul găsit în casa mamei singure și îi dădu să bea. Aproape că-i simți dezamăgirea, auzindu-l cum suge apa de la robinet. Îi păru rău de el, de ea, de bătrânul ei vecin și de toată omenirea. Se ridică, îndreptându-se spre fereastră. Își puse palmele pe geam și privi spre locul numit altă dată cer.

În secunda în care Sonia văzu licărirea palidă, strigătul copilului de șase ani din apartamentul de alături sparse tăcerea grea:

- O stea!

Dimineața celei de-a unsprezecea zile îi găsi cu unul mai puțini, adunați pe trotuarul din fața blocului, cu fețele scăldate în răsăritul portocaliu.

trei nopți fără lună

A doua noapte

trei nopți fără lună

Cuvântul perfect

Se născuse așa, ca orice om, fără să știe care îi era menirea, dar o aflase destul de curând, atunci când, dând drumul unor cuvinte, le simțise cum îi ies de undeva din fundul sufletului și nu din gât, ca altor oameni. Atunci știi, chiar dacă numai intuitiv, fiindcă era prea tânără să știe cu totul, că asta avea să fie calea ei în viață. Și și-o urmă bucuroasă, căci nu orice om își găsește calea așa ușor, ba unii nu și-o găsesc deloc. Și vorbi, și iubi fiecare cuvânt pe care îl rostea, căci nu rostea niciodată cuvinte în plus și nu lăsa niciodată vreun cuvânt nespus, iar pe măsură ce creștea, văzu cu durere cum cuvintele ei, iubitele ei cuvinte se izbesc de ziduri, căci oamenii deveniseră ziduri, fortărețe, în care cuvintele nu intrau, iar cele care ieșeau, care erau ale oamenilor, erau neiubite, chinuite, goale. Și-atunci, pentru că iubea prea mult cuvintele pentru a le mai irosi așa, într-o zi tăcu. Sufletul, însă, îi cânta în continuare de dimineața până seara și-i dansa într-o sarabandă de cuvinte, fiecare cu bucuria sau tristețea lui,

căci nu toate cântecele erau la fel. Și trăi așa mulți ani, până ce o cuprinse un dor mare și nătâng de a spune cuiva ceva. Un cuvânt, orice cuvânt, unui om, oricărui om. Dar cum trăia singură în casa în care și tăcea, nu spuse nimănui nimic și își văzu mai departe de treburi. În câte o dimineață dorul dispărea, în alta îl găsea acolo, lângă ea, pe pernă. Dar scutura bine perna și o bătea cu palma și dorul cădea pe jos și, pentru un timp, se risipea. Și ca să nu mai apară, își făcuse unele tabieturi care îi ocupau o mare parte din timp. De pildă, primăvara, își scotea din dulap toate rochiile și le verifica în amănunțime: să nu aibă vreo cusătură anapoda, să nu fie descusute, să nu aibă fermoare stricate sau nasturi lipsă, să nu fie vechi. Pe cele defecte le repara, iar pe cele vechi le tăia fâșii și le atârna în curte, de crengile unui copac, ca și cum ar fi vrut să le facă de răs că s-au învechit. Dar nu era asta. Avea o cană roșie în care punea nasturii pe care îi descosea de pe rochiile vechi. Nasturii, gândea ea, erau cuvintele rochiei, așa că îi păstra. Vara, dădea jos din copac fâșiile de material pe care nu le luase vântul și nu le putreziseră ploile, le spăla și le cosea una lângă alta, astfel că, odată la câteva veri, ajungea să aibă câte un lințoliu cu care acoperea grămezile

de cuvinte moarte care i se adunau în capul pieptului și pe care le scotea de acolo pe niște bucăți de hârtie, pe care, mai apoi, le arunca sub pat și îngropa nasturii din cana roșie la rădăcina aceluiași copac. Toamna, se scufunda într-o melancolie galbenă, din care nu ieșea decât spre primăvară. Era ca o prăpastie melancolia, și din prăpastia aia nu vedea și nu auzea nimic. Apoi venea anul nou. Cum venea anul, cum se îneca cu te miri ce: ba cu câte o bucată de pâine, ba cu câte o vorbă, goale toate. Dar nu murea niciodată, căci acela cu care se îneca nu era cuvântul perfect, iar ea, de un timp, ca să nu-și piardă pe de-a-ntregul speranța, își spuse că va vorbi din nou doar atunci când va găsi cuvântul perfect. Atunci va deschide gura și îl va rosti măcar o dată, să-l simtă în inflexiunile vocii pe care nici nu știa, după atâta timp de tăcere, dacă o mai avea, apoi, poate, va tăcea iar. Dar până atunci îl va căuta, va pune pe bucăți de hârtie toate celelalte cuvinte care o îmboldeau și pe care nu putea să le rostească, le va examina și, dacă nu vor fi demne, le va băga sub pat și le va acoperi cu câte un lințoliu.

Într-o primăvară, plouă atât de mult, că prin acoperiș curse apă și formă o băltoacă în mijlocul casei. Cu apa aia în casă trăi mai

departe, căci nu avea cine să o scoată afară și, oricum, și dacă ar fi scos-o, veneau alte ploii și o făceau la loc. Uneori, voia să plece de acolo. Cu gândul voia să plece și chiar pleca de mii de ori, dar picioarele nu i se îndurau nicicum, de parcă ar fi fost legate cu rădăcini de locul ăla. De locul ăla în care tăcea. Și cum trecea într-o zi chiar prin mijlocul bălții din mijlocul casei ei, se gândi că omul căruia îi va spune cuvântul perfect atunci când îl va găsi va fi cerșetorul de la colțul străzii, pe care îl vedea din când în când prin ferestruica din pod. Căci se uita uneori prin ferestruica din pod să vadă lumea, căci numai de acolo putea vedea lumea, și îl vedea pe cerșetor umblând de colo-colo, uneori prin apă, ca și ea, părând să caute ceva, ca și ea. Lui îi va dăruia acel cuvânt, apoi putea să tacă la loc, să plece sau să moară, indiferent.

Într-o toamnă, pe când melancolia galbenă i se insinua de-a lungul ființei, pornind de la călcâie, căci pe acolo intra, auzi un copac râzând în curte. Se ridică cu greu de pe divanul pe care zăcea, trecu prin balta din mijlocul casei, deschise ușa și, din cadrul ei, parcă neîndrăznind să pășească mai departe, privi ascultând. Râsul venea chiar dinspre copacul de care atârna, primăvara, fâșiile tăiate din rochiile

ei vechi și la rădăcina căruia îngropa, vara, nasturii din cana roșie. Râdea în hohote, așa cum vântul îi trecea prin ramuri și-i împrăștia frunzele. Râdea și șoptea, așa cum vântul îi trecea prin ramuri și-i împrăștia frunzele galbene. Râdea și șoptea și ofta, așa cum vântul îi trecea prin ramuri și-i împrăștia frunzele galbene și ele. Râdea și șoptea și ofta și tăcea, așa cum vântul îi trecea prin ramuri și-i împrăștia frunzele galbene și ele, ca și melancolia. Și-atunci, din pragul ușii în care stătea ascultând cu ochii la copacul care râdea, și șoptea, și ofta, și tăcea, găsi cuvântul perfect. Îl găsi acolo, pe ramurile copacului care îl rodise din toate fâșiile rochiilor ei vechi și din nasturii care erau cuvintele rochiilor ei vechi și cum îl găsi, așa desculță și melancolică cum era, începu să alerge de-a curmezișul curții spre poartă, apoi pe trotuarul măturat de vânt și pe altul tot măturat de vânt, până la colțul străzii, unde se opri și-l rosti, mai întâi fără voce, apoi încă o dată, cu vocea gătuită și tot așa, de câteva ori, de câteva zeci de ori, din ce în ce mai tare, din ce în ce mai tare, până îl țipă în urechea indiferentă a cerșetorului, apoi se opri. Se opri gâfâind, frământându-și mâinile, cu corzile vocale stând să-i pleznească, sub privirile

uimite ale trecătorilor, sub privirea încruntată a cerșetorului, sub cuvintele ieșite dintr-un gâtlej și aruncate spre ea, ca o ploaie de pietre: e surd, e surd!, sub povara amurgului în care, din cine știe ce motive neștiute de nimeni, încă mai exista, cu speranța că, odată cu noaptea, va dispărea și ea.

Șotronul

- Trebuie oprită această gălăgie! Nu poți să ai o clipă de liniște, o clipă, una singură, micuță-micuță de tot, din cauza acestor făpturi... cum spuneai că le zice?...

- Copii, Sire, copii, da, da, da, ar trebui îndepărtați sau crescuți, măriți, să li se îngroașe vocile, să li se potolească joaca, da, da, da, ceva trebuie făcut, poate o poțiune - mov, verde sau chiar oranj, să creadă că e una din băuturile alea pe care le beau cu atâta poftă și care le dau și mai multă energie, infinită energie, iar energia duce la gălăgie, da, da...

- Taci! Asta e! O poțiune! Fă o poțiune! Pune pe cineva să facă o poțiune! Vor fi toți oameni mari, și, deși tot insuportabili vor fi, măcar nu vor mai face atâta zgomot!

În mai puțin de trei zile și optsprezece minute, pe străzi începură să umble cu noaptea în cap și cu poțiuni colorate în buzunare oamenii Sirelui. Băteau din poartă în poartă, iar unde găseau copii, le turnau pe gât, cu sau fără voia lor sau a părinților lor, exact douăzeci și

unu de mililitri de poțiune sinilie, căci așa ieșise, iar acestora, pe dată, începeau să le pârâie și să le plesnească hainele pe la cusături, să le rămână mici pantofii și să țipe cu voci tot mai groase, de femei care au fumat foarte mult sau de bărbați cărora le-ar prinde bine o gargară, căci așa ceva nu îi putea decât înspăimânta, iar poțiunea reușea doar să facă omul din mic, mare, nu și să regleze cu finețe forme sau sunete. Poțiunea își făcea efectul în patru, cinci sau șase secunde, depinde cât de mare era copilul, iar când procesul era complet, acesta, adică fostul copil, uita cu totul că a fost vreodată copil și se apuca de treburi de om mare: unii cărau apă din fântână, alții săpau în grădină, unii se așezau în fața televizoarelor și nu se mai mișcau de acolo.

Calculaseră că în maxim opt zile și trei sferturi nu mai trebuia să rămână nici picior de copil, joaca și gălăgia fiind, astfel, eradicate.

După două zile, însă, părinții, speriați, începură să-și ascundă copiii. Cum oamenii Sirelui nu știau prea bine numărul copiilor din Regat, pentru că nu îi interesase niciodată, cu adevărat, acest lucru, credeau atunci când li se spunea că într-o casă nu sunt copii și plecau mai departe.

În cea de-a patra zi, oamenii Sirelui au întrezărit, în timp ce o femeie le spunea prin ușa întredeschisă că nu are copii, mai multe elemente care sugerau contrariul, sub pat: o mânuță grasună care se mișca neregulat, doi ochișori care priveau curioși înspre ușa întredeschisă, un picior mai lunguieț care nu încăpea sub pat decât dacă era îndoit și încă vreo patru-cinci indicii, astfel că somară femeia să deschidă ușa și să îi lase în casă. Aceasta se opuse, dar oamenii Sirelui, zece la număr, astfel încât, atunci când mergeau pe stradă să poată forma un con, împinseră ușa de perete și scoaseră de sub pat o frumoasă captură de patru copii, unul mai mic decât celălalt.

E de înțeles că, după această întâmplare, numărul oamenilor Sirelui repartizați în acest vașnic proiect fuse dublat, astfel că, din cea de-a cincea zi, se putură vedea pe străzi două conuri umblătoare ce se opreau la fiecare ușă, băteau, intrau, prindeau copiii și le dădeau poțiunea sinilie care îi transforma pe loc în oameni mari.

Când cele opt zile și trei sferturi se împliniră, nici un sunet de copil nu se mai auzi în tot Regatul. Toți oamenii aveau, acum, înălțimi de peste un metru cincizeci, voci

groase, număr mare la pantofi și nicio dorință de a se juca sau de a striga. Pe străzi nu mai alerga nimeni, iar ploile ce urmară șterseră și ultimele urme făcute cu cretă colorată, pe asfalt, de cei ce fuseseră, nu cu mult timp în urmă, copii.

O liniște nefirească se lăsă peste Regat, în timp ce Sirele, îmbrăcat în straiile lui croite de cei mai iscusiți croitori, zăcea nestingherit ba pe un divan, ba într-un hamac, ba pe o bancă în parc, ba pe pernele unei mașini de curse ce se plimba cu treizeci de kilometri la oră prin Regat, negândindu-se la nimic, așa cum îi plăcea.

Trecură luni, poate chiar ani, Crăciunuri, poate chiar vacanțe de vară, dar cine, în lipsa copiilor, să le mai dea vreo importanță, până când, pe mijlocul unei străduțe mărginite de case din Regatul Sirelui, apăru, de nicăieri, un șotron. Iar când spunem "de nicăieri", spunem că Sirele, leneș la minte ca și la trup, nu luase în calcul, atunci când mărise copiii, că unii dintre ei nu se născuseră încă, iar acum, așa cum o să ne arate istoria, era prea târziu să o ia de la capăt, pentru că cineva, nu spunem cine, a mai făcut o poțiune - în doză unică, pe care i-a strecurat-o Sirelui în cafeaua cu lapte în care își înmuia buzele în fiecare

dimineață, sorbind din ea până la prânz și care, în loc să-l omoare, așa cum v-ați fi putut închipui, îl transformă pe leneșul Sire în copil - un copil gras și leneș, e adevărat, dar știm cu toții cum sunt copiii.

Hazard

M-am trezit într-o zi, nici nu știu dacă era dimineață, seară ori amiază, m-am uitat în jur și mi-am dat seama că nu știu nici unde sunt, nici de unde vin și nici ce caut acolo. Totul era verde, o pajiște cât vedeai cu ochii cu iarbă mărunță și deasă, și deasupra un cer când albastru, când mov, când galben. Mai târziu am aflat că cerul se colora după cum voia el. Uneori era roșu, un roșu adânc, mîlos aproape, dar asta se întâmpla destul de rar. Iarba era mereu verde. La început, am crezut că sunt singur acolo, dar după un timp mi-am dat seama că suntem sute, mii, ascunși prin iarba mărunță și deasă, dar fiind atât de mici, nu ne vedeam unii pe alții. Mi-am dat seama că nu sunt singur acolo, într-un moment când cerul galben-auriu învăluisese totul într-o lumină atât de frumoasă, deși asta e o noțiune abstractă, de unde să deosebesc eu urâtul de frumos, de vreme ce nu mai văzusem niciodată nimic, dar, mă rog, așa mi se părea, că e atât de frumos, de parcă ai sta pe fundul unei salatiere din sticlă galbenă prin care intră razele

soarelui. De unde știam eu ce e aia o salatiară sau cum intră razele soarelui prin sticlă, nici asta nu știu. Pur și simplu asta era imaginea care îmi apăruse în cap odată cu cerul ăla galben. Și cum stăteam eu așa, cu ochii mari și gura căscată la frumusețea aceea, am simțit ceva lângă mine. Când m-am întors, doi ochi mari și verzi mă priveau ironic.

- N-ai mai văzut așa ceva, nu?

- Nu, i-am răspuns. E tare frumos.

- Da, e.

Am profitat de ocazie și am întrebat:

- Totuși, unde suntem?

S-a uitat la mine mirată, pentru că după genele lungi pe care le tot flutura îți dădeai lesne seama că e fată, și a spus:

- Nu știu. Nu mi-am pus niciodată problema. Suntem unde trebuie să fim. Tot ce știu e că după ce pui mâna pe o inimă, poți să pleci de aici.

- Inimă?

- Da, inimă. E o chestie mare și roșie pe care o găsești din când în când în iarbă. E destul de greu să pui mâna pe una, dar trebuie să te străduiești, ca să pleci de aici.

- Și unde să mă duc?

- Pui niște întrebări...

Mi-am plecat privirea, rușinat. Nu știam nimic din toate astea și aș fi vrut să aflu.

- Ești de mult timp aici? am întrebat-o.

- De douăsprezece căderi de inimi.

- Cum adică? De unde cad?

- Tare aș vrea să știu, poate aș putea face ceva. Nimeni nu știe, însă. Nu e rău aici, dar te cam plictisești și atâta timp cât știi că nu asta e destinația ta, parcă ai vrea să te urnești din loc.

Ce să spun, avea dreptate.

Am aflat apoi că timpul, acolo, se măsoară în căderi de inimi. Cerul se făcea dintr-o dată roșu adânc, mâlos aproape, și din el cădeau inimi mari și roșii peste tot, de parcă le-ar fi deșertat cineva de sus, dintr-o găleată uriașă. Putea să-ți cadă una fix în cap și, oricât de mult îți doreai să pui mâna pe o inimă ca să poți pleca spre destinația ta finală, acest lucru nu era de dorit, pentru că te-ar fi strivit.

La prima mea cădere de inimi nici nu am știut ce se întâmplă. Nu am dat importanță cerului care se făcuse roșu, doar am văzut-o pe mica mea prietenă că începe să alerge agitată prin iarbă. Agitație se stârnise peste tot în jur și atunci am văzut pentru prima dată că suntem mulți. Mulți și foarte, foarte mici. Toți cu ochi mari, de diferite culori. Apoi au început să cadă

inimi din cer. Mari, roșii, cu viteză. Făceau întâi câte o umbră mare, apoi cădeau în iarbă făcând un sunet înfundat. Noi trebuia mai întâi să ne ferim, să nu ne cadă în cap, apoi să fugim cât puteam de tare și să punem mâna pe una. Atât trebuia ca să pleci de acolo, să pui mâna pe o inimă, iar aceea să bată. Pentru că nu toate inimile băteau, iar cele care nu băteau nu îți garantau plecarea. Se putea, cum am văzut, ca o inimă care nu bătea să înceapă să bată în momentul în care cineva punea mâna pe ea, dar acestea erau cazuri extrem de rare, și nu îți garantau că o să ajungi în partea cealaltă teafăr. Era, totuși, un risc pe care trebuia să ți-l asumi. Uneori, se întâmpla ca doi dintre noi să pună mâna deodată pe aceeași inimă și atunci aceia trebuiau să împartă inima între ei.

- Hai!

- Hai...

Și plecau.

Nu știa nimeni unde.

În partea cealaltă nu știa nimeni ce e, ci doar că trebuia să ajungem acolo. Țsta era destinul nostru. Nu puteai să nu vrei să ajungi acolo. Cincisprezece, am aflat după a treisprezecea cădere de inimi nereușită a micii mele prietene, era numărul maxim. Dacă în

cincisprezece căderi de inimi nu puneai mâna pe niciuna, dispăreai, pur și simplu. Așa cum apăreai de nicăieri într-o dimineață, seară ori amiază, așa și dispăreai. Tot nicăieri. Și asta, după spusele tuturor, era mai rău decât să pui mâna pe o inimă care nu bate.

Am petrecut acolo patru căderi de inimi. La a cincisprezecea ei cădere, mica mea prietenă a reușit să pună mâna pe o inimă și, nebună de fericire în ochii mari și verzi, a plecat. M-am gândit mult la ea: dacă o fi bine în partea cealaltă, dacă a rămas la fel sau s-a transformat în altceva, dacă cerul acolo era tot așa ca aici. Aveam să aflu curând răspunsul la toate întrebările, pentru că la următoarea cădere de inimi, am pus și eu mâna pe una. Căzuse chiar lângă mine, mai-mai să mă strivească. De jur-împrejur, armate întregi alergau disperate, cu mâinile întinse. Pentru două fracțiuni de secundă nu m-am putut mișca deloc: zgomotul inimii atât de aproape și privirile încruntate ale confrăților mei apropiindu-se de mine mă paralizaseră. Apoi, când să ajungă toți deodată să pună mâna pe inima mea, ceva ca un curent electric m-a străbătut din cap până-n picioare și am întins un deget. Am simțit inima bătând cu putere și în alte două fracțiuni de secundă m-am

simțit cuprins de o căldură mare și de o amețeală plăcută. Apoi s-a făcut beznă. Stăteam scufundat într-un lichid și de undeva răzbăteau, din când în când voci. Am stat un timp acolo, nu știu cât de lung, până ce n-am mai încăput. Spațiul acela întunecos devenise încet-încet strâmt. Apoi am auzit gălăgie în jur și am deschis ochii.

- Scor Apgar 10, toți șase, sunt pur și simplu perfecți, s-a auzit o voce.

Mi-am îndreptat privirea într-acolo, dar n-am văzut nimic. Doar o lumină galben-aurie, de parcă stăteam pe fundul unei salatiere din sticlă galbenă prin care intrau razele soarelui, m-a făcut să zâmbesc.

trei nopți fără lună

A treia noapte

trei nopți fără lună

Eleonora

Alarma începe să cânte. 5:30. E programată să se repete din zece în zece minute, așa că îi dau *snooze* și adorm la loc, cu speranța ambiguă că i-am dat, într-adevăr, *snooze* și nu *dismiss*. Mă liniștesc pe deplin în momentul în care sună iar. I-am pus o melodie frumoasă și, deși mă enervează la fel de tare ca atunci când suna ca sirena la bombardament, nervii vin de la faptul că trebuie să mă trezesc, și nu de la alarma în sine. Așadar, mă liniștesc că nu i-am dat *dismiss*, îi dau din nou *snooze* și adorm la loc. Am talentul deosebit de a adormi buștean în cele zece minute dintre două alarme, așa cum am talentul deosebit de a-mi da seama, fără să mă uit la ceas, când e momentul să-i dau, fără să greșesc, *dismiss*.

06:00. Opresc alarma, scot cablul încărcătorului, mă extrag cu ochii închiși din brațele bărbatului care toarce ușor, sătul probabil în somnul lui de melodia suavă a alarmei mele, îmi iau papucii încă adormiți și ei și mă îndrept către baie. În momentul în care

închid ușa, pisicile zgârie ușor cu gheara, de parcă le-ar fi sunat și lor ceasul din zece în zece minute în ultima jumătate de oră și de-abia acum au reușit să se dea jos din pat. Le deschid, intră una după alta. Cea mare, femela, mă salută drăgăstos, împungându-mă ușor cu capul, cel mic – un motănel găsit pe stradă, sare ca un ied de colo-colo, apoi miaună amândouă să le deschid din nou, să iasă.

În lume nu s-a întâmplat nimic important, tocmai ce am terminat de verificat știrile. Telefonul începe să sune tare, inoportun. Mă uit la el ca la o arătare nemaivăzută: pe ecran scrie mare Tudor, iar din poză îmi zâmbește șmecherește un tânăr blond, care aduce foarte mult cu fiul meu, Tudor. Ce-o fi având la ora asta, îmi zic și răspund.

- La mulți ani! strigă vocea de bărbat în care vocea de copil vibrează ascunsă.

- Mulțumesc, spun îngrozită, îndreptându-mă spre oglindă.

- Am vrut să fiu primul, continuă Tudor vesel, cu vocea împletită. Am zis să te las să faci ochi, ca să nu țiți. Râde.

Mă privesc în oglindă și nu văd nimic deosebit, poate și pentru că becul din baie e destul de slab, am tot zis că-l schimb, dar m-am

luat cu altele și am uitat. La naiba, visez, îmi zic.

- Mama! strigă vocea din telefon. Mai ești?

Îndepărtez telefonul de ureche și mă uit iar la poză. Da, e clar, visez. Și mă îndrept spre camera copiilor. O bibliotecă mare, pe toți pereții, ticsită de cărți, mă întâmpină tăcută. Rămân siderată, întotdeauna mi-am dorit așa o cameră. Într-un colț, spre geam, tronează un fotoliu pe a cărui cotieră stângă atârână un pled tricatat. Lângă fotoliu, o lampă frumoasă și înaltă dormitează de-a-n piciorulea, așteptând întunericul. Prin fereastra acoperită cu o perdea de in ce pare proaspăt luată din magazin, se strecoară niște raze incoerente de soare. Mă apropiu de geam, dau perdeaua la o parte și privesc în stradă. Zarzărul de sub geam e alb, greu de flori. Mă gândesc că ieri, când m-am culcat, zarzărul de jos era tot alb, greu de zăpadă. Asta e culoarea lui, e clar, chiar dacă vara și toamna se mai îmbracă și altfel. Încerc să mă integrez în vis și răspund copilului care începe să se impacienteze:

- Sunt aici, abia m-am trezit, încă mai visez.

- E gata tortul? mă întreabă, redându-mi într-un fel liniștea: vis sau realitate, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

- Sper, aștept lumânările, ai zis că te ocupi tu, îi spun în glumă, sperând să aflu ce se întâmplă.

- M-am ocupat deja. O să ai o surpriză, nu-i ușor să faci rost de șaizeci de..., dar o dată face omu' șaizeci de ani, deși, fie vorba-ntre noi, arăți de maxim patruzeci și doi.

Poate pentru că atâția am, îmi spun în gând, în timp ce, cu voce tare, întreb sugrumată de emoție, simțind cum mă lasă picioarele sub greutatea unei bănuieli absurde:

- Șaizeci de...?

- De primăveri, evident, zice micul Tudor râzând, în timp ce eu mă gândesc oarecum ușurată că asta înseamnă că a trecut clasa a doua din moment ce are bani să ia șaizeci de... Cum l-oi fi convins să învețe tabla înmulțirii?

În ureche îmi sună un alt apel. Pe ecran scrie mare Alex.

- Mă sună frate-tău, vorbim mai târziu.

Ne luăm la revedere și îi răspund celuiilalt.

- Mama, poți să o iei pe Eleonora de la grădiniță? începe el direct. Ștefania are o ședință și io-s la dracu'-n praznic.

Eleonora! Gândul îmi fuge la profesoara cu care Alex a făcut trei ani de limba engleză, când era în școala generală. O femeie interesantă, înaltă, suplă, hipioată, care l-a pus să citească și atât. Asta era tot ce făceau, citeau. Poe era printre preferații ei. Se pare că povestirile l-au marcat într-un fel mai profund decât mi-am imaginat.

- Mama, m-auzi?!

- Aud, aud, o iau. Mă gândeam să văd cum fac cu...

- Te pup, vorbim mai târziu, mă grăbesc.

Într-adevăr, vis sau realitate, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu îmi fac probleme, sunt convinsă că sunt într-un vis și, deși mă sperie ca dracu' faptul că aş putea avea șazeci de ani, curiozitatea învinge teama și pornesc spre bucătărie. Observ că aici nu s-a schimbat nimic și pun de cafea. Telefonul cântă iar, cumva agitat. Figura serioasă a lui Alex mă privește cu ochi adânci din poză. S-a tuns, îmi zic în timp ce răspund.

- Scuze, la mulți ani, am uitat să-ți spun. La mulți ani și din partea Ștefaniei.

Aș fi putut jura, atunci când Alex avea 16 ani și Ștefania, 15 și aveau o relație secretă de care știa toată lumea în afară de părinții ei, că, dacă vor ajunge să se căsătorească, așa cum plănuiau, noră-mea și cu mine vom avea o super relație. Acest "la mulți ani și din partea Ștefaniei" suna altfel. Ce s-o fi întâmplat? E clar că visul ăsta e despre temerile mele. Mereu mi-am privit viața alergând pe lângă mine și lăsându-mă în urmă. De exemplu, pe la patruzeci de ani mă simțeam de douăzeci și cinci, uneori chiar de mai puțin. Dacă nu ar fi trebuit să fiu o mamă responsabilă, sigur aș fi ars-o vânând iluzii. Dar, revenind la Ștefania, Alex spunea despre ea, tot pe vremea când avea 16 ani, că îmi seamănă foarte mult. Poate și de aici impresia că o să ne înțelegem bine. Chiar n-aș vrea ca vreo aiureală de-a mea să fi stricat prietenia. Pe de altă parte, atât timp cât aveam acces la Eleonora, situația nu putea fi gravă.

Eleonora!

Plec spre birou. Mi-am băut cafeaua sperând să mă trezesc, am făcut un duș mai mult rece, sperând să mă trezesc, m-am îmbrăcat cu niște haine pe care nu le recunosc ca fiind ale mele și am verificat anul scris pe calendarul din bucătărie. 2034. Nu știam că pot să socotesc în

vis. În timp ce cobor scările, descopăr în buzunarul hainei o cheie de mașină. O scot, mă uit la ea și ies prin spate, în parcare. Apăs butonul de pe cheie și un Volvo 264 gri-albăstrui metalizat, precum cerul într-o după-amiază de duminică, când plouă și stai în casă privind pe geam și gândindu-te la viață, țiue a răspuns. Taaaaare! Mașină din '74 cu cheie autocomandată! Mă urc în mașină și pornesc la drum, de parcă aș fi condus toată viața. O fi visul ăla în care visez că deși n-am permis și nu știu să conduc, conduc, totuși. În visul ăla mă tem să nu mă prindă poliția, dar în asta văd că nu. Îmi trece prin cap că, dacă e ziua mea, ar trebui să duc niște prăjituri la birou. Mă uit la ceas: 7:39. Sigur n-au deschis la cofetărie. Virez dreapta, mă descurc în traficul aglomerat de dimineață ca nimeni alta, parchez lângă trotuar ca și când aș avea centura neagră la parcare laterală și intru în curte. Niște oameni necunoscuți și destul de bătrâni mă salută, pe unul dintre ei mi se pare că-l cunosc, dar nu știu de unde să-l iau, le răspund la salut, intru în clădire, urc treptele până la etajul al doilea fără să obosesc și intru în birou. Colega mea Violeta, gheboșată, cu proteza într-un pahar și mijlocul încins cu un brâu gros, scrie într-un registru.

Ridică ochii brusc și râde cu toată gura fără dinți. Ce naiba, femeie, ești cu șapte ani mai tânără ca mine, spun în gând, privind-o cum se muncește să iasă de după birou.

- Laaaaa muuuuuulți aaaaani! cântă ea peltic și afon, pupându-mă fără buze pe obrazul drept.

Îi mulțumesc, aruncându-i un zâmbet nesigur și mă bucur că-mi sună din nou telefonul. Mă retrag în biroul meu și răspund.

- La mulți ani, îmi spune mama cu vocea împuținată.

- La mulți ani și ție, mamă. Ce faci, cum te simți?

- Am fumat o țigară și am zis să te sun, că oi fi ajuns deja la serviciu.

Mă bufnește râsul. Conform calendarului din bucătărie, mama are nouăzeci și patru de ani și tocmai a fumat o țigară. Mă ia la dădăcit și-mi spune să trec să-mi iau cadoul când ies, că nu ajunge diseară, că și așa nu mănâncă dulce și nu poate să urce scările. Bănuiesc că vorbește despre tortul cu cele șaizeci de... și, gândindu-mă că am invitat-o și că, probabil, vin și copiii, îi spun că trec să o iau, când termin serviciul, cu cadou cu tot.

Închid telefonul și mă minunez ce lung și detaliat e visul ăsta. Numele Eleonora mă bântuie în continuare și-mi trece prin cap că, vis-nevis, tare aș vrea să-mi văd nepoata. Telefonul sună din nou și din poză îmi zâmbește, dintr-un semiprofil în penumbră, Ștefania.

- Salut, ce faci? mă ia la-ntrebări veselă.

- Încerc să fac rost de niște prăjituri, sau anunțat colegele în vizită.

- Aaaaa, mare chef, mare!

- A, nu, nu cred, Violeta moțâie cu proteza în pahar, iar eu tocmai am descoperit că sunt deja bătrână.

- Cine, tu? Niciodată! Arăți de maxim patruzeci și doi de ani.

- Sigur.

- Auzi, te-a sunat A? Poți să mergi după Eleonora?

De fiecare dată tresar la auzul numelui ăstuia. Îi promit că merg și mă asigură că ne vedem diseară, cu cățel, cu purcel. Nu știu unde e grădinița copilei, dar mă liniștesc la gândul că relațiile sunt așa cum am visat. Mă hotărâsc, totuși, să fac o încercare de... Dar nu chiar acum, îmi spun în timp ce răspund la telefonul

care cânta de zor, ca un corist înainte de spectacol.

- Honey, de ce nu m-ai trezit?

- Că dormeai, honey.

- Am vrut să mă trezesc, să-ți spun la mulți ani înainte să pleci.

- Nu-i bai, vin înapoi. Da' ia zi, tu știi câți ani am eu?

- Nu contează câți ai, important e că arăți de maxim patruzeci și doi.

Mă uit la poza apelantului și constat că e aceeași pe care o știi. Curios, presupunând prin absurd că au trecut atâția ani.

- Trimite-mi o poză cu tine, te rog, ca să am, să țin minte cum arătai tu azi, când îmi spuneai la mulți ani.

Oricum, speranța mea că m-ar putea lămuri cineva cu privire la ce se întâmplă s-a spulberat precum memoria Violetei, care mă întreabă candid, cu toți dinții proaspăt puși la loc, dacă știu că vin fetele pe la zece.

- Da, știu, mi-ai zis când am venit, fug după prăjituri.

În timp ce conduc ca un maestru, mă gândesc că, dacă tot e vis, ar fi fost frumos să mai fie și tata, să aibă nouăzeci și șapte de ani și să bea vin în timp ce mama povestește de

problemele pe care le-a avut când era tânără și lucra la o fermă. Sau orice altceva. Ea să povestească pufăind din țigară, el s-o aprobe, sorbind din paharul cu vin.

Iau prăjituri și-mi aduc aminte de Eleonora. Pun mâna pe telefon și-l sun pe Tudor.

- Ai timp să mergi după Eleonora?

Numele ăsta devenea din ce în ce mai viu.

- Am cinci pisici și un câine la prânz și Dan nu e azi. Dacă mai vin și neprogramați, îți dai seama.

Îmi dau seama și ochii mi se umplu de lacrimi. Pe vremea când eu aveam patruzeci și doi de ani și el opt și strângea toate pisicile din cartier și nu voia să învețe nimic, visa să se facă medic veterinar.

Mă întorc la birou. Fetele mă așteaptă de vreo zece minute, care mai de care mai pomădate, parfumate și ridate. Mi-a venit să mă mir, dar am tăcut, urmărind fascinată filigranul de riduri din jurul ochilor lor, în timp ce se apropie să mă felicite și să-mi spună că arăt de patruzeci și doi de ani. Le las să sporovăie și mă uit să văd dacă honey mi-a trimis poza. Mi-o trimisese. Dau să o descarc. Cerculețul verde se

învârte în gol, în centrul pozei neclare. Încerc de câteva ori fără succes și las telefonul din mână. Oricum, dacă nu mă trezesc, așa cum preconizez, îl văd acasă.

Mă uit la ceas. Mai sunt aproximativ două ore până când trebuie să merg după Eleonora. Ce bine că e primăvară, ieri am mers prin nămeți și prin ger după Tudor, la școală. Ieri eram relativ tânără, iar afară era iarnă, azi sunt relativ bătrână, iar afară e primăvară. Zâmbesc ironiei și îmi privesc mâinile. Am unghiile date cu lac incolor, ca de obicei și inelul de când aveam 20 de ani, pe deget. Mă uit la mâinile colegelor mele și le văd zbârcite, deși toate sunt mai tinere ca mine. Chiar, unde o fi Gina? Ea e singura mai mare decât mine. Întreb, iar fetele mă privesc șocate, amuțind brusc. Îmi dau seama că am făcut o gafă și, ca să nu par cum sunt, zic:

- Era retorică întrebarea, mi-ar fi plăcut să fie și ea aici.

- Vrei să o chemăm?

Nu mai știu ce să zic, pesemne am făcut-o și mai lată. Zâmbesc în timp ce mă strofoc să scot ceva care să dreagă situația sau să mă trezesc. E absurd. Tac.

- De când v-ați certat, continuă una dintre colege, n-am mai inclus-o.

Aha! M-am liniștit. N-a murit, doar ne-am certat.

- Păi cred că e timpul să ne împăcăm, spun veselă. Violeta, sun-o, te rog, și spune-i să vină.

Violeta pleacă gheboșată, mângâindu-și șalele prin brâul gros. Văd că i-a priit căsnicia, chițăie un gând răutăcios, în timp ce privirea îmi cade pe fereastra care se tot întunecă și se tot luminează, ca și când soarele joacă leapșa cu norii. Ciudat e că lumina e ireal de puternică, iar întunericul neverosimil de întunecat.

Deodată se face liniște, o liniște mormântală. Mă uit la fete, toate sunt înlemnite, cu privirea țintă la ușă. Mă întorc și văd în cadrul ușii un scaun imens cu rotile în care șade tanțoșă o doamnă foarte bătrână, proaspăt coafată și cu unghiile lungi date cu lac roșu.

- V-am zis de atâtea ori să nu vă mai prind că faceți chef la serviciu! Nu de-aia vă plătesc. Mâncați prea mult, beți prea mult, sunteți grase! Sper că nu mai faceți copii acum!

Se întoarce și pleacă nemulțumită. Fetele se relaxează și încep să râdă. Faptul că o să le taie din salariu nu le mai afectează, se pare.

Îmi sună telefonul. Alex, cu ochii lui adânci, îmi reamintește să iau copilul de la grădiniță și mă întrebă la ce oră a rămas să ne întâlnim diseară. Îi răspund convinsă că la șase și renunț să mă întreb dacă e adevărat și de unde știu. Probabil că așa e, dacă așa am spus. Anunț colegele care nu se mai lasă duse că trebuie să plec o jumătate de oră, iar ele îmi spun că mă așteaptă.

- Vino și cu Eleonora, îmi spune Violeta, căreia îi plac copiii și mereu și-a dorit trei. După cum arată, mă îndoiesc că i-a avut. Poate mă înșel, dar oricum nu contează dacă Violeta are copii în vis sau nu. Îmi iau geanta, eșarfa foarte frumoasă pe care mă tot felicit că o am de când am descoperit-o azi-dimineață și plec.

În față, unde lăsasem Volvo-ul, aștepta o Broscuță din '49, din cea cu luneta covrig. E roșie ca Matilda, Broscuța pe care am avut-o în tinerețe - un model din 1956 cu acoperiș decapotabil. Fluier admirativ, un pic mirată de detaliile pe care le cunosc despre mașini, scot telecomanda din buzunar, mă urc la volan și pornesc.

Într-un sens giratoriu, un panou publicitar mi-l arată pe tata zâmbind, cu părul numai valuri de cârlionți și ochi calzi. Tata la

vârsta la care se făcea copil și se juca cu mine, făcând-o pe mama să creadă că are doi copii. Înconjur sensul giratoriu cu inima bătând nebunește, dar când ajung iar în dreptul panoului, mă izbește o reclamă colorată la pastă de dinți. Mi s-o fi părut, îmi zic în gând un pic dezamăgită, și mă încadrez pe prima ieșire. Mă minunez încă în sinea mea că știu ce fac cu mașina, o iau pe prima la dreapta, apoi prima la stânga și iar prima la dreapta și opresc în fața grădiniței. Pe trepte stă întins, sprijinit într-un cot și cu capul bălăbănindu-i-se ciudat, bețivul din coșmarul meu de acum treizeci și nouă de ani. Sau de acum cincizeci și șapte, depinde de calendar. Fără să vreau, inima mi se face cât un purice și, oricât aș încerca să mă comport ca un om matur, copilul speriat din mine nu-mi dă pace. Îmi iau inima în dinți și dau să sar peste bețiv, ca acum mulți ani, iar el, ca și când ar fi o jucărie care face repetitiv un singur lucru, mă apucă de picior. Dau să țip, nu pot, mă uit în jos, spre el, capul i se bălăbăne hidos în continuare, îmi smulg piciorul, el începe să râdă sinistru, eu cad în genunchi și nu mă mai pot ridica, mă târăsc așa câțiva metri, apoi cad în gol de pe singura treaptă pe care mă urcasem. Inima îmi bate tare și mă gândesc că e doar un vis, e doar

un vis, altfel de ce s-ar succede unul după altul toate coșmarurile vieții mele? Încerc să mă concentrez, dar nu mai știu unde sunt și ce caut acolo. Telefonul începe să sune în buzunar, răspund fără să mă uit pe ecran și vocea blândă a tatei mă întreabă:

- Ai luat-o pe Eleonora?

Mă uit îngrozită spre intrarea în grădiniță. Bețivul a dispărut, dar eu tot nu mă pot ridica în picioare. O iau târâș spre ușă, urc cele două trepte în patru labe, deschid, mă ridic cu greu, ținându-mă de clanță și pornesc spre ușa clasei lui Tudor, de pe vremea când el era la grădinița asta. Deschid ușa și mă uit înăuntru. Educatoarea lui Tudor, o femeie rea, în pragul pensiei, rânjește la mine și îmi spune bucuroasă că Eleonora a fost luată de tata. Un fior rece îmi trece pe șira spinării, ies și mă duc în altă clasă. Acolo, educatoarea lui Tudor, o femeie rea, în pragul pensiei, rânjește la mine și îmi spune că Eleonora a fost luată de tata. Ce naiba se întâmplă? Telefonul sună iar, răspund aproape țipând.

- Am uitat să-ți spun, am luat-o eu pe Eleonora, zice tata.

Trebuie să mă trezesc! urlu în mine și alerg spre Broscuța care între timp s-a

transformat în Dacia 1310 galbenă a tatei. Pornesc, trec pe lângă blocul mamei, arunc un ochi la etajul cinci, mama fumează în balcon. E bine, îmi spun cu un oarecare sentiment de liniște, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Accelerez în timp ce mă gândesc încotro s-o iau și cum să-i spun lui Alex că pe fiică-sa a luat-o tata. Observ că se întunecă și mă uit la ceas. Cât timp o fi trecut? E doisprezece și un sfert. Ciudat, mă gândesc, poate ar trebui să mai încerc o dată, lucrurile par a se fi calmat. Virez spre grădiniță, dar mă pomenesc în sensul giratoriu în care îl văzusem mai devreme pe tata. De data asta, panoul înfățișează o poză de-a mea, lângă care scrie cu litere zglobii: "Arăți de maxim patruzeci și doi de ani!"

Mă bușește râsul și râd aproape isteric până rămân fără aer, apoi inspir adânc și îl sun pe Alex. Robotul îmi spune, cu voce de femeie, că e indisponibil. Încerc să o sun pe Ștefania. Același robot cu voce de femeie îmi spune că e indisponibilă. Ocupată mai ești, îi spun în gând robotului și pornesc spre serviciu, gândind logic: presupunând că suntem într-un vis, e totul ok, indiferent ce se întâmplă; dar dacă nu suntem într-un vis, există o singură posibilitate: am luat-o razna, ceea ce înseamnă că indiferent

ce se întâmplă, e totul ok. Aș mai avea o variantă, dar telefonul care sună iar îmi încurcă șirul gândurilor. Prietena mea, Mia, începe să-mi cânte ca-n fiecare an:

- Astăzi e ziua taaaaa...

- Știi că fac șaiszeci de ani? o întrerup.

- Normal că știu, dar arăți de maxim patruzeci și doi. Când fac și eu șaiszeci, ne mutăm la Alex în piscină, cu câte un vermut într-o mână și o țigara în cealaltă.

Râdem, iar eu mă gândesc că nu cred că Alex o să ne primească la el în piscină, presupunând că are una, de vreme ce tocmai i-am pierdut copilul. Constat că mă învârt de vreo cinci minute în același sens giratoriu. Arunc un ochi la panoul publicitar și văd un copil căruia nu reușesc să-i disting trăsăturile. Eleonora, mă gândesc. Mă uit la ceas: șase jumate. Mă încrunt nedumerită: între timp se luminase la loc și nu aveam cum să stau șase ore în sensul giratoriu. O iau spre casă, în speranța că găsesc acolo pe toată lumea, inclusiv pe Eleonora. Ajung exagerat de repede, de parcă timpul se comprimă și se lungeste după bunul lui plac, urc în grabă scările, deschid ușa și intru. Înăuntru, întuneric beznă. Aprind lumina în bucătărie. Chiuveta plină cu farfurii, pahare, lingurițe și

alte minunății strigă la mine că am ratat cheful cel mare. Scot telefonul din buzunar: 149 de apeluri ratate. În dormitor, bărbatul meu doarme dus, cu spatele la mine. Dau să aprind lumina să-l văd, dar mă gândesc să-l las să doarmă. Dacă e să fie vis, oricum nu contează cum arată acum. Mă spăl pe întuneric, întrucât becul din baie s-a ars, în sfârșit, și mă bag în pat. Adorm și încep să visez de la cap la coadă tot ce s-a întâmplat în ziua în care am împlinit șaiszeci de ani. Singurul lucru diferit e că în camera copiilor doarme Eleonora, iar eu știu lucrul ăsta, așa că intru în casă fără zgomot și mă duc să văd dacă e învelită. E cu spatele la mine, îmbrăcată în niște pijamale portocalii de-ale lui Alex de când era mic, cu părul negru și lung și cu pătura aruncată de pe ea. Mă aplec încet asupra ei, să îi văd fața, dar părul și întunericul o acoperă. Îi dau cu blândețe părul la o parte, în timp ce alarma începe să sune. E 5:30. Sar din pat și mă reped în camera copiilor. Paturile suspendate sunt la locurile lor, iar hainele aruncate peste tot îmi spun că lucrurile sunt cum trebuie să fie. Becul din baie nu e ars, iar telefonul spune că suntem în 2017. Mă uit în oglindă și încep să râd: chiar arăt de patruzeci și doi de ani. Răsuflu ușurată, deși sentimentul că îmi lipsește ceva

nu-mi dă pace. Pornesc spre bucătărie. În hol calc pe ceva moale, ca o batistă. Privesc în jos și constat că asta și e, o batistă albă cu inimioare negre și dantelă roșie pe margine. O ridic, o despățuresc și dau să leșin: pe un colț scrie frumos, brodat, "Eleonora".

Pânda

Niciodată este un cuvânt greu. Un cuvânt definitiv. Niciodată n-o să mai port bluza asta. Niciodată n-o să mai mănânc mâncarea asta. Niciodată n-o să mă mai îndrăgostesc. Niciodată n-o să mai urlu. Niciodată n-o să mai am încredere. În același timp, niciodată nu mă țin de cuvânt. Bluza asta mi-e mereu la îndemână. Mâncarea asta îmi place la nebunie. Dragostea... Urletul iese mereu înaintea gândului. Cred. Apoi, mereu, uit.

*

Prima zi plutește în ceață. Nu văd clar ce se întâmplă. O înjurătură în oglindă, în timp ce mi fac cu negru conturul ochilor. O încruntare între sprâncenele lui. Ușa de la intrare trântită. Eu, fugind în urma lui și deschizând-o. Stai, stai... Tata urcând scările și uitându-se uimit după el, apoi în sus, la mine. Un ce s-a întâmplat nerostit niciodată. Nedus mai departe. Rămas

acolo, pe scări. Plec la serviciu nedumerită. Ce s-a întâmplat? Niciodată n-o să mai înjur. Spre seară aflu că-i pare rău că m-a cunoscut. Lui. Soțului meu. Cincisprezece ani dispar iute în burta unui aspirator fără sac, pe care o gospodină harnică îl scutură în gunoi, duce gunoiul să nu mai rămână nicio urmă din ceea ce a fost și se așează, mulțumită, în fața televizorului. Pentru că n-a fost nimic mai mult decât o părere de rău.

*

Dimineața mă trezesc obosită. Nu beau cafea, sunt însărcinată în luna a șaptea. Gustul de sarcină e complet diferit de gustul normal. La fel și mirosul. La fel și emoțiile. Toate sunt amplificate. Nu știi ce să faci cu atâta gust, atâta miros. Atâtea emoții. Când beam cafea, o făceam într-o oală de inox suficient de înaltă cât să nu dea în foc. Urăsc să șterg aragazul. Urăsc toate treburile casnice. Sunt nefericită de atât de mult timp, că urăsc tot, fără să-mi dau seama. Cred că așa trebuie să fie viața. Să nu te împlinească nimic, să curgă totul pe lângă tine. Am un copil de șapte ani, un soț care nu mă

iubește, un job pe care nu-l iubesc. În afară de copil, nu am nimic, de fapt. Copilul e al meu. Și voi mai avea unul.

*

Nu știu cum se ajunge aici. Cum mâna ta pierde forma mâinii mele. Cum ochii tăi nu mă mai văd. Cum cuvintele mele ajung să se lovească mai întâi de pereți, apoi să treacă prin tine. Cum. Cum. Cum. De la primul sărut până la ultimul nu e decât o fracțiune de secundă.

*

Ne cunoaștem de când eu eram încă în liceu și suntem împreună de când eu eram în anul doi de facultate. El are ochi verzi, mari, vorbește mult și repede, spune lucruri interesante. E înalt, are mâini cu degete lungi, păr șaten. Poartă cămăși și sacouri într-o epocă în care tinerii de vârsta lui nu poartă cămăși și sacouri. Face pe durul, pe sociabilul, pe veselul. E sensibil, introvertit, încrâncenat.

*

Într-o zi îmi dau seama că m-a părăsit. Spre seară, în hol, într-o lumină portocalie. După o săptămână. Sau două. Sau o lună. Plâng și-i spun copilului meu că tatăl lui m-a părăsit. M-a părăsit. Pe mine, nu pe el. În hol, acolo unde îmi dau seama că tatăl lui m-a părăsit, mă las în jos, cuprind copilul în brațe, îl privesc în ochii lui mari și verzi și-i spun, hohotind: m-a părăsit. El mă mângâie și nu spune nimic. E prea mic. E prea mic pentru asta. Nimeni nu e prea mic pentru dezastru.

*

Mi se pare ireal totul. Nu se poate să mă fi părăsit, nu se poate să-mi fi spus că îi pare rău că m-a cunoscut, e doar o ceartă mai mare, o să treacă. Oscilez între a crede că m-a părăsit și a crede contrariul. Încerc să-i vorbesc. Cuvintele nu se leagă, el nu răspunde, mie mi-e teamă să nu stric lucrurile și mai mult. Mi-e teamă de el, de privirea lui, de cuvintele care ar putea ieși din gura lui, precum acelea care au ieșit deja. Tac.

*

Scriu:

Ai văzut și tu cum s-a izbit cuvântul ăla de perete? Ha, ăla ți-a vâjâit pe lângă ureche. Închide fereastra, să nu zboare afară. Ah, ăsta mi s-a înfipt în inimă, iar ăsta face totul să se învârtă. ăsta m-a mângâiat, iar celălalt îmi face sângele să alerge prin vene. Pe ăsta șoptit o să-l visez la noapte. ăla a căzut pe jos și s-a spart. ăsta mă bântuie de când ai plecat. Pe ăsta am vrut să ți-l împlânt în vintre. ăsta mă cheamă. Pe ăsta aș fi vrut să-l iau înapoi. ăla a venit și s-a dus, gol. ăsta te alungă. ăsta mi-a umplut sufletul. ăsta m-a alintat, celălalt mi-a zâmbit. Altul care s-a spart. Unul a trântit ușa. Altul aleargă mai repede ca gândul. ăsta ți s-a rostogolit din ochi. Pe astea nu le gădesc, iar pe celelalte le-am irosit. ăsta nu poate fi rostit. Pe ăsta nu l-am înțeles. De ăsta mi-e dor. Iar ăsta, ăsta care tace...

*

În seara dinaintea zilei în care trebuie să nasc, plâng. Am plâns în fiecare zi de atunci. Am împrumutat un aparat foto de la o prietenă, să fac poze pruncului. Ne facem o poză, eu și fiul meu de șapte ani. Eu am ochii umflați de

plâns, el zâmbește. Imaginea asta mă urmărește toată viața. Îmi apare în cap în cele mai diferite momente: eu, plânsă, copilul meu de șapte ani, zâmbind. Niciodată n-o să-mi mai fac poze când sunt tristă.

*

Mi-am pus în bagaj: o cămașă de noapte, deși știu că nu am voie cu haine din afară, lenjerie de corp, produse de igienă, scutece, haine pentru bebeluș, apă. Toată sarcina am băut o apă puțin acidulată, în ambalaj verde. Sunt pregătită să merg cu taxiul, dar soțul meu care mă urăște și care, după două luni, e tot acolo, în sufragerie, în locul din care m-a șters de pe fața pământului, se oferă să mă ducă la maternitate. Ne urcăm în mașină: el, la volan, eu, în dreapta, copilul, în spate, bagajul, în portbagaj. Pe drum nu schimbăm niciun cuvânt, nicio privire, niciodată. Coborâm din mașină, el, de la volan, eu, din dreapta. Îmi dă bagajul din portbagaj, se urcă în mașină, pleacă. Rămân pe trotuarul din fața maternității un timp, până îmi dau seama că trebuie să intru singură, că nu

mă va însoți nimeni, că n-am apucat să-mi iau la revedere de la copil.

*

Intru singură. Control, internare, garderobă. cămașă de noapte cu textura unei bucăți de tablă. Pat în sala de nașteri, forfotă în sala de nașteri, o moașă aproape bătrână îmi pune o perfuzie, o moașă destul de bătrână îmi pune un aparat care ascultă bătăile inimii copilului. Bu-bum, bu-bum, bu-bum. Mă îneacă plânsul, cu inima mea cum rămâne? Mi-o monitorizați și mie? O femeie din patul de alături intră în vorbă cu mine. Se chinuie să nască de trei zile: dimineața este adusă din salon în sala de nașteri, seara este dusă înapoi în salon, are contracții tot timpul. Îi e rău. Se simte obosită. Niciodată nu o să mă mai plâng de lucruri copilărești, cum ar fi inima mea. Nasc câteva ore mai târziu un băiat care seamănă leit cu primul băiat pe care l-am născut în urmă cu șapte ani. N-am cu cine să împărtășesc bucuria asta, așa că o dau deoparte. Voi face treaba asta de multe ori în următorii ani. Voi face un

morman de bucurii puse deoparte în anii care vor urma.

*

Mă sufoc în casă. Au trecut trei săptămâni de când am născut, medicul spune că pot să scot copilul afară. Nu am căruț de copil. Mergem să luăm, am nevoie de unul negreșit, să pot scoate copilul la plimbare. Mă sufoc. Luăm un căruț roz, albastre primesc numai săptămâna viitoare, iar eu trebuie să ies negreșit a doua zi. Soțul meu mă însoțește, vorbește cu vânzătoarea, plătește, apoi se întoarce la locul lui, în sufragerie, locul din care m-a șters de pe fața pământului. A doua zi ies cu copiii, cel mic în căruțul roz, cel mare împingând mândru căruțul roz. E încă vară, sfârșitul lui august. Când l-a văzut pe cel mic, cu trei săptămâni în urmă, la maternitate, unde l-a adus tatăl lui să mă viziteze, copilului meu cel mare i s-a luminat chipul ca în fața unei minuni. Intru repede în casă. Afară sunt oameni care se țin de mână. Afară sunt oameni care se iubesc. Afară sunt toate visurile și speranțele mele rupte în

bucăți, defilându-mi prin fața ochilor. Înăuntru nu e nimic.

*

Seara avem un tabiet: facem baie bebelușului împreună, toți trei, în mijlocul camerei special pregătite pentru el. Punem pe două scaune cădița mică, punem apă potrivită pe care o încercăm cu cotul, scufundăm bebelușul cu grijă în apă, îl săpunim cu săpun pentru bebeluși, îl punem în prosopul moale, îi uscăm pielea delicată, îl dăm cu ulei, îl îmbrăcăm, apoi bărbatul își pune hainele de stradă, își pune încălțările de stradă, își pune inima de stradă și pleacă. Avem acest tabiet seară de seară. Eu rămân plângând în hohote, pândind pe la geamuri toți oamenii care trec pe stradă, pândind prin vizorul rotund gămălia de lumină de pe scară, fapt care ar putea însemna întoarcerea lui ca eu să pot trăi în continuare, pândind somnul copiilor, pândindu-mi viața oprită în loc. Adorm după ce aud cheia în ușa, bărbatul umblând încet prin casă, intrând în sufrageria lui, stingând lumina. Avem, seară de seară, acest tabiet.

*

Noaptea, bebelușul se trezește și plânge. Merg la el, îl iau în brațe, îi dau lapte, îi dau ceai, îi dau apă, îl legăn, îi cânt, se liniștește, îl pun la loc, mă întorc în patul meu. Bebelușul se trezește și plânge. Merg la el, îl iau în brațe, îi dau lapte, îi dau ceai, îi dau apă, îl legăn, îi cânt, se liniștește, îl pun la loc, mă întorc în patul meu. Și tot așa, noapte de noapte. Bebelușul are camera lui, o cameră special aranjată pentru el înainte de venirea lui pe lume, imediat după dezastru. Timpul se împarte în două: înainte și după dezastru. Am înlocuit picioarele rupte ale pătuțului de bebeluș cu două teancuri de cărți, am făcut din biroul vechi care nu folosea nimănui o masă de înfășat și un dulăpior pentru lucrurile bebelușului, am pus lângă pătuț un scaun pe care să stau când se trezește noaptea și plânge. Toate astea, eu și copilul meu cel mare, de șapte ani. Am cărat, am șters, am ridicat, am pus. După ce am terminat, bărbatul a luat cele două teancuri de cărți ce înlocuiau picioarele rupte ale pătuțului și le-a înlocuit cu două picioare de lemn. Pentru mine, ăsta a fost primul

semn că ne putem întoarce la viața noastră. În timp, am învățat să nu mă mai iau după semne. Noaptea, bebelușul se trezește și plânge. Merg la el, îl iau în brațe, îi dau lapte, îi dau ceai, îi dau apă, îl legăn, îi cânt, mă așez cu el pe scaunul de lângă pătuț, îl legăn, îi cânt, îl legăn, aștipesc cu el în brațe pentru o fracțiune de secundă, pe scaunul de lângă pătuț. O fracțiune de secundă. O spaimă oribilă mă inundă, mă ridic cu copilul în brațe, îl pun în coșulețul în care stă ziua, îl învelesc cu păturica de noapte și îl pun lângă mine, în patul în care dorm cu celălalt copil, de când tatăl lui m-a părăsit. Noaptea, bebelușul doarme liniștit, în timp ce eu pândesc.

*

De ziua lui, copilul meu cel mare își primește prietenii într-un parc de aventură. Tatăl lui se cațără cu copiii în copaci, râde, vorbește. Semne în care cred. După ziua copilului meu cel mare, tatăl lui se retrage în sufragerie, se îmbracă în hainele de stradă, își pune încălțările de stradă, inima de stradă și pleacă.

*

Lumea vine să vadă copilul. Lumea întreabă unde e tatăl copilului. Lumea aduce flori, hăinuțe și ce se mai aduce când se naște un copil. Bărbatul aduce două perechi de șosete minuscule, foarte colorate, și alte câteva hăinuțe, pe care spune că le-a primit de la colegii de serviciu. A doua zi, în timp ce el e la serviciu, caut în rucsacul cu care a fost în drumeție cu un week-end în urmă și găsesc indicii ale noii lui vieți: vin și prezervative.

*

Nu mă înșela, îi scriu, nu fă asta, nu iar. Stăm în aceeași casă, iar eu îi scriu. Nu mă înșela, doare atât de tare, încă îmi ești dator cu o explicație de data trecută, mi-ai promis că îmi spui de ce ai făcut-o și încă mai aștept. Nu fă asta, cât încă nu mi-ai explicat de ce ai făcut-o pe cealaltă. Încă nu îi spun că și eu l-am înșelat pe el în timpul căsniciei noastre care curgea nefericită pe lângă noi. Încă nu. Îi spun asta mai târziu, a doua zi, a treia zi, dar nu acum.

*

Prăpastia dintre noi este de netrecut. Îmi spune: aproape că era să mă întorc la tine.

*

Visez că îl înșel. Obişnuiam să visez asta periodic, să mă trezesc plângând, să răsuflu ușurată că nu e adevărat. După ce l-am înșelat cu adevărat, coșmarul ăsta a dispărut.

*

Ce o să se aleagă de mine? mă întreb. Cum o să fac totul singură? mă întreb. Cum o să cresc copiii singură? mă întreb. Cum o să merg singură pe stradă? mă întreb. Să mănânc, să dorm, să respir singură. Mă întreb.

*

De Crăciun primim musafiri, mergem la părinții mei, pozăm în familia perfectă și fericită. Perfect-fericită. Toată lumea se prefacă că nu observă că nu vorbim unul cu altul, ci doar fiecare cu ceilalți. Lumea stă și privește nepăsătoare de pe margine: familia perfect-fericită e bine, ne-am înșelat noi.

*

Lapte, scutece, facturi, rată la apartament, impozite. Rămân fără bani în fiecare lună. Fără bani de lapte și de scutece. Uneori iau cu împrumut de la părinții mei care nu știu sau se prefac foarte bine că nu știu ce se întâmplă. În fond, e o rușine ceea ce se întâmplă, băgați-vă mințile în cap! Apoi, părinții mei pleacă în concediu. Tunisia. Ei nu rămân fără bani niciodată. Nu am de la cine să iau bani împrumut. Scormonesc toată casa și strâng toate monedele din toate pușculițele, cât să îmi ajungă de o cutie de lapte praf și de o pungă de scutece ieftine. Cele mai ieftine. Sunt foarte multe monede, o cutie de lapte praf și o pungă cu cele mai ieftine scutece pentru copii costă destul de mult. Mă tot gândesc cum să fac să nu mă duc cu toate monedele, dar nu îmi vine nicio idee. La prânz merg să ud plantele din apartamentul părinților și găsesc pe masă niște bani lăsați de ai mei vecinilor, în cazul în care trebuie plătită vreo factură. Las punga cu monede, iau contravaloarea lor în bancnote, las un bilet pe care scriu: am schimbat niște bani, îi

pun la loc peste câteva zile. Plec. Niciodată fericirea și rușinea nu s-au împăcat atât de bine.

*

Mesaj de 8 Martie de la un prieten: la mulți ani, primăvara să-ți aducă bucurie. Un prieten bun, cu care am împărțit mâncare, cameră, răs, plâns. Un prieten apropiat. Îi răspund că ar fi bucurie, dacă n-ar fi tristețe. Sau ceva de genul. Îmi scrie înapoi, întrebându-mă cine sunt. Rămân surprinsă și îi spun. Îmi spune să ne rezolvăm singuri problemele, să nu-l băgăm la mijloc. Îmi dau seama că „prieten apropiat” e o alăturare de cuvinte goale.

*

Îmi amintesc: avem o viață împreună și un Volkswagen Beetle roșu, din 1964, numit Matilda. Îmi amintesc: e ziua în care ne căsătorim. Îmi amintesc: sunt gravidă și facem planuri despre cum să le spunem alor noștri; întreb: ne căsătorim?, răspunde: da. Scriu:

voalul sub care azi am jurat că voi fi mereu a ta și apoi am uitat stă cuminte ascuns și uitat și el

pe undeva împreună cu jurământul m-am gândit toată noaptea să nu uit să-ți spun că puhoiul de lume mă sufoca și voiam să plec de acolo toți se uitau la mine și spuneau uite sub voalul ei sunt două vieți iar eu spuneam mulțumesc mă simt foarte bine dumneavoastră cum vă simțiți și mai ales cine sunteți dansul mă amețea în ziua aia aș fi vrut să nu dansez aș fi vrut să stăm doar noi doi desculți pe o urmă de val și să nu ne promitem nimic spre dimineață când s-a făcut liniște am fugit mă dureau atât de tare picioarele m-ai trecut pragul nostru și am dormit în brațele tale tânără mireasă cu două vieți sub voal a doua zi eram alta sau poate tot eu nu-mi mai aduc aminte și parcă fusese nunta noastră pe care am pierdut-o prin Matilda roșie rămasă în pană la semafor

Nuntă de mai.

*

E iunie, se face un an de când pândesc. Caut un număr de telefon, o adresă, orice, în timp ce beau bere, cafea și fumez îngrozitor de mult. Vinul din rucsac a fost băut,

prezervativele din rucsac au fost folosite, nu mai facem baie copilului împreună de mult timp, toate au intrat pe un fâgaș, prăpastia e acolo, nimeni n-a încercat să o sară. Stăm, precauți, pe margine, el cu viața lui, eu cu pânda mea. Cred, încă, în semne. Am mare nevoie de un sprijin. Prieteni nu am. „Prieten” e un cuvânt gol. Am o singură persoană, în afara copiilor mei, în care am încredere, cu care vorbesc la telefon o dată la două săptămâni și care vine pe la mine o dată pe lună. Am doi părinți care nu au habar sau se prefac că nu au habar de nimic, iar eu nu am putere să le fac față. Mai am o mamă biologică. Pe ea o caut. Ultima dată când am văzut-o, aveam patru luni, dar am uitat tot. Am aflat de ea când aveam douăzeci și patru de ani. Știu despre ea de unde e, când s-a născut, cum se numesc părinții, fratele și cel cu care m-a făcut. Găsesc un fir, sun, aflu numărul ei de telefon, detalii din viața ei și a fraților mei despre care nici nu știam că există. Sun la numărul ei de telefon, vorbesc cu ea, are vocea blândă, mă întreabă unde sunt, de parcă nu m-a văzut de azi dimineață. Mama. Sunt atât de fericită în nefericirea mea, că îi scriu bărbatului

și îi spun că am găsit-o, că am vorbit cu ea. Îl țin la curent cu tot ce fac. Nu-mi pasă că nu-mi vorbește. Spre seară, când se întoarce acasă, îmi spune: mă bucur că ai găsit-o. Apoi pleacă în sufrageria lui și nu mai spune nimic până în august.

*

Urletul s-a copt în mine, a crescut în fiecare zi tot mai mare, până am ajuns să nu-l mai pot ține. Iese, mereu, înaintea gândului și prăpădește tot în calea lui. Copilul mare, care zâmbeste. Are opt ani acum, are grijă de mine, are grijă de bebeluș, are grijă de el. Tu ce crezi despre treaba asta? Nu l-am întrebat. Copilul mic e blond și are (încă) ochii albaștri. E vesel și agitat. L-am născut plângând. Urletul iese mereu înaintea gândului. Apoi vine gândul, netezește tot, mă lasă să respir, uneori chiar să zâmbesc. Prăpădul nu-l văd, sunt oarbă, e încă ceață, ceața aia din prima zi. Tu ce părere ai despre asta? Nu l-am întrebat. Mai târziu voi afla că mă urăște. Că nu l-am învățat decât să urle. Că îmi ascunde lucruri de teama reacțiilor mele.

*

Scriu:

Litere îmi aleargă printre lacrimi pe care îmi vine să le plâng sau să le râd, dar pe care, din cine știe ce motiv neimportant, nu le pot nici plânge, nici râde. Litere haotice, fără vreo legătură unele cu altele, mai mult consoane, deși am nevoie ca de aer de o vocală. De una puternică, pe care să o pot folosi pe post de urllet definitiv. Constat că în ultima vreme îmi vine din ce în ce mai des să urlu, dar, din lipsă de vocale, tot amân. Iau câte o mână de litere, le arunc într-o ordine oarecum coerentă pe albul foii goale din fața mea și mă liniștesc pentru o perioadă scurtă de timp. Dar urletul crește cu fiecare amânare, de parcă nu crede că asta e doar o soluție temporară și că o să vină și vremea lui. A devenit o entitate, aproape că nu-l mai pot controla, aproape că s-ar putea urla singur. Doar că, din fericire pentru amândoi, și el are nevoie de o vocală, altfel ar fi doar un icnet sau, în cel mai bun caz, un geamăt. Orice altceva nu s-ar ridica la înălțimea orgoliului său de urllet.

Incoloră situație!

Pentru că, de câte ori mă văd cu foaia albă în față, îmi vin în minte, scrise frumos, de mână, cu stilou cu cerneală albastră pe foaie albă de hârtie, cu litere nervoase, mici și ascuțite precum omul din gura căruia au ieșit, următoarele cuvinte: cel mai greu lucru din lume e să ai în față o foaie albă. Să știi că poți face orice din ea, dar să nu știi de unde să începi. Sau cum. Să te uiți la literele de pe tablă și să nu știi în ce ordine să le așezi. Să știi că nu poți să le spui nimănui, deși ai vrea atât de mult să le poți urla franc, natural, fără chin, fără teama că, odată scăpate, se vor întoarce împotriva ta. Să poți să faci din toate literele o singură vocală, mare, rotundă, un fel de o spart sau un fel de a deschis, sau, dacă nu e de ajuns, să inventezi o literă nouă, numai a ta, pe care să o poți folosi oricând, în loc de orice. Un fel de joker al literelor, care să exprime cu acuratețe ceea ce vrei să exprime.

Ideală lipsă de realism...

Însă, de vreme ce nu pot urla sonor de câte ori îmi vine și nici vocala perfectă nu o dețin, am nevoie de o alternativă viabilă. Și cum nimic nu prevestește un final fericit al situației, atunci când simt consoanele alergându-mi printre lacrimi, îmi așez degetele pe litere, închid ochii și las urletul să inunde foaia albă în forma imperfectă, lipsită de vocale, pe care o poate.

Apoi respir adânc.

*

Îmi petrec serile bând bere, fumând și scriind mesaje. Niciodată n-o să avem casa aia, undeva, în afara orașului, niciodată n-o să mai facem dragoste în locuri neașteptate, niciodată n-o să mai am un prieten ca tine. Și: nenorocito! ucigașo! hidoaso! Bărbatul meu nu e precaut, lasă la vedere numere de telefon, cutii cu prezervative, fire de păr străine pe haine, bilețele de dragoste. Îmi petrec serile bând bere, fumând și inventând torturi. Pentru mine.

*

Pleacă iar, ca de obicei. Odată ușa închisă, mă ghemuiesc într-un colț al bucătăriei și dau drumul urlului. Iese crescând progresiv. Urlu timp de secunde bune, tare, tot mai tare, apoi mă opresc brusc. Deocamdată. Capul îmi zvâcnește, mâinile îmi tremură, ochii mi-s plini de lacrimi, respir sacadat, ca după un efort inimaginabil. În casă e liniște. Liniștea de după prăpăd. Credeam că m-am obișnuit cu plecările lui.

*

Mama mea biologică mă sună de câteva ori în timpul verii. Mă întreabă dacă am copii. Mă întreabă dacă părinții mei sunt bine. Mă întreabă dacă mă înțeleg cu soțul. Da. Da. Da. Apoi rupe complet legătura. Când sun eu, doi sau trei ani mai târziu, aflu că numărul de telefon nu mai există. Zece ani mai târziu, când, în sfârșit, o voi întâlni, îmi va deșarta în față un sac întreg de minciuni și va rupe complet legătura din nou când va afla că am altă religie decât a ei.

*

Când copilul cel mic împlinește un an, mergem la biserică pentru ceremonia de botez. Organizatori: părinții mei. Nași: părinții mei. Invitați: părinții mei, soacra mea, copiii mei, soțul meu, eu. Scopul: păstrarea familiei perfect-(ne)fericite în rând cu lumea. Ochii mei triști din fotografii nu contează. Ochii lui de maniac din fotografii nu contează.

*

De ziua lui, copilul meu cel mare primește o bicicletă roșie. Tatăl lui o aduce acasă, eu îi desenez ceva pe o foaie de hârtie, îi scriu la mulți ani pe aceeași foaie de hârtie. Are nouă ani acum. Când se întoarce de la școală, copilul se bucură, tatăl lui se bucură, eu pândesc și colecționez cu sete alte semne. E o toamnă bogată.

*

Stau la pândă ca un animal de pradă.
Stau la pândă ca un animal în pericol.
Stau la pândă de dimineața până seara
și de seara până dimineața.
Pândesc zgomote, umbre, urme.

Am obosit îngrozitor.
Îmi tai părul.

*

Ceața din prima zi se ridică puțin și mă lasă să văd: copilul se îmbracă pentru școală, bărbatul se îmbracă pentru serviciu, eu îmi fac cu negru conturul ochilor, în oglindă. Copilul sare în pat pe jumătate îmbrăcat, bărbatul îl ceartă cu vocea lui care se transformă atunci când îl ceartă și pe care nu o mai suport, eu înjur în oglindă, în timp ce mânuiesc cu dexteritate creionul dermatograf. Copilul se oprește din sărit, bărbatul se uită încruntat la mine și spune: am terminat, eu alerg după el: stai, stai... Tata urcă scările.

*

Cine e de vină?

*

Scriu:

îmi târâi
încet

*picior după picior
desculț,
legat cu lanțuri groase,
la capete cu pietroaie,
prin pământul moale în care
mă afund tot mai adânc,
înaintând
tot mai greu;
îmi privesc rănila cu ochi absenți,
din care a fugit orice licărire
de suflet;
pe cap am o cunună de șerpi veninoși
care-și sâsâie neconținut limbile bifurcate,
gata să muște din beregata în care
se mai zbate,
slab,
o adiere de viață;
în urechi îmi urlă tăcerea,
iar sub unghii am urme de deznădejde
zgâriată
de pe ziduri;
pe buzele palide mi-au murit
toate lacrimile după ce
au desenat poteci
pe obrajii supti;*

*umerii mi se apleacă goi
și încovoiați,
sub povara nesfârșită
a neantului;
părul încâlcit, negru și
lung până la pământ
evadează de sub claia de șerpi,
acoperindu-mi înfrângerea; singură,
inima zvâcnește regulat,
pulsând sânge otrăvit prin venele-mi
uscate*

Autoportret.

*

Mami, nu mai fuma, nu vreau să mori.
Îmi lipesc un plasture cu nicotină pe brațul stâng
și mă apuc să fac curățenie în casă. Urlu din
când în când. După o săptămână, casa e lună, iar
eu sunt nefumătoare. Niciodată n-am avut atâta
voință. Nu scriu nimănui nimic, nu simt nevoia,
mi-e de ajuns că sunt eu mulțumită de mine.

*

Prezența lui în casă începe să mă
agaseze. Încă îi pândesc plecările și revenirile și

mă arunc la fereastră când pleacă, să văd dacă nu cumva vreunul dintre semne a fost adevărat, dar prezența lui în casă începe să mă agaseze. Mama își face curaj și mă întreabă dacă mai suntem împreună. Sunt doi ani de când nu mai suntem împreună. Urlu asta și mă simt eliberată. În afară de persoana cu care vorbesc la telefon o dată la două săptămâni și care vine pe la mine o dată pe lună, n-am spus nimănui.

*

O ură de o intensitate absurdă pune stăpânire pe mine. Îl urăsc așa cum l-am iubit, cu toată ființa mea. Ura nu e decât cealaltă față a dragostei. Cât timp e în casă, mă sufoc. Cât timp e plecat, respir. Am început să îi pândesc plecările și să mă bucur de ele. Am început să renunț. Exact așa. În timpul procesului de renunțare, îl urăsc. Mă izolez tot mai mult, merg doar la serviciu și cu copiii în plimbări lungi care ne fac bine. Mă sălbătesc. Ura mea se îndreaptă către el, în special, și către oameni, în general. Mă gândesc la răul pe care aș putea să îl fac. Inventez metode de a mă răzbuna. Pe el. Pe ea. Pe toți oamenii surzi, orbi și proști. Ura

mă roade, mă macină, urletul pe timpul urii devine mai puternic, mai brutal. Nu mai e urlet de durere, e urlet de moarte.

*

Copilul meu cel mare e vesel, vorbește mult, glumește. Are aproape unsprezece ani. Spune: eu nu mai știu când ești sarcastică și când vorbești serios. Spune: e mai ușor să știi despre cineva că e mort, dar te iubește, decât că trăiește, dar nu te iubește. Mama, care timp de doi ani s-a făcut că nu vede, îi spune că e miștocar ca taică-său. Îi spune că din cauza lui ne-am despărțit. Îi spune toate astea, iar eu îi spun că din cauza ei s-au întâmplat toate. Mama îmi spune că sunt nebună, de-aia m-a părăsit bărbatul meu. Eu îi spun că nu toată lumea are noroc să-l găsească pe tata. Tata plânge.

*

Pozele din perioada asta sunt devastatoare. Râsul copiilor pe fond de urlet este precum curcubeul pe un cer apocaliptic. La filmările cu sonor nu mă uit. Mă doare copilăria lor pierdută, prinsă în durere ca într-o melasă.

Râd și urlu în aceeași frază. Iubesc și urăsc în același cuvânt. Trăiesc și mor într-un singur pas. Mai târziu, peste ani, fiul meu cel mare îmi va spune că sunt bipolară. Îmi va spune că i-am distrus viața. Și că mă va iubi mereu, pentru că e programat să mă iubească.

*

Plecăm de dimineață. Fac un test. Distanța de o jumătate de oră până la gară o parcurgem pe jos. Copilul cel mic are rău de mișcare. Luăm bilete de tren până la Sinaia, ne urcăm în tren, coborâm la Sinaia. N-am plecat niciodată mai departe de centrul orașului, grădina zoologică, Pietrele lui Solomon, Poiana Brașov. Toate, pe jos. În cap îmi încolțește speranța că vom reuși. Petrecem toată ziua la Sinaia: în parc, pe străzi. Seara ne întoarcem. La dus i-a fost rău o dată, la întoarcere, deloc. E primăvară. A patra primăvară. Timpul se împarte în două: înainte și după dezastru. La vară mergem la mare. Trag aer în piept, aerul intră și iese nestingherit: nici urmă de ură în mine. Nici urmă de dragoste.

*

Scriu:

*Timpul sclipea în ochii tăi roz,
vrajba fugea în halatul ei gros,
gura tăcea, așezată frumos,
noaptea venea.*

*Viscol ardea în cuptorul vârtos,
anii treceau fără vis, fără rost,
fuga din noi se-ntorcea-nevoios,
dorul striga.*

*Lespede grea încrustată în os,
dragostea noastră-ngropată pios,
inima ta armură abanos,
luna cânta.*

*

Îi trimit un mesaj: vreau să divorțăm.

Ida

Țin minte prima zi de școală. Mama, îmbrăcată cu o rochie nouă, pe care nu o mai văzusem până atunci, tata, în Africa. Sau în altă parte, nu am de unde să știu, nu am apucat să îl cunosc. Îmi place să spun că e în Africa, pentru că am văzut într-o zi, pe hartă, că Africa e departe, așa cum e și el. Atât de departe, că par închipuiți și Africa, și el. Eu, mică, negricioasă, mă uit în oglindă. Urăsc agrafa cu care mama mi-a prins bretonul să mi se vadă fruntea. Îmi urăsc fruntea.

Ieșim din casă cu un buchet mare de garoafe în mână, ne întâlnim cu alte mame din cartier care își duc copiii la aceeași școală, poate chiar în aceeași clasă. Mamele sporovăiesc și râd și spun: ce mari s-au făcut copiii ăștia, mai ieri îi duceam la grădiniță, apoi se așează în spatele coloanelor făcute de copii și sporovăiesc în continuare. Mama merge liniștită după ele și se așează în spatele ultimului părinte. Copiii, un pic timizi la început, încep să vorbească unii cu alții. Unii se cunosc, au fost împreună la

grădiniță, alții nu. O fată are nasul umflat, proaspăt operat după cum avem să aflăm mai târziu, iar eu nu pot să îmi dezlipesc privirea de nasul ei. La un moment dat, mama se strecoară ca o umbră printre părinți și copii, îmi dă florile și se retrage la loc, în spatele rândului. Eu mă strâng în mine când văd o femeie cu părul lung și ochi mari trecând printre noi și zâmbindu-ne. Învățătoarea, aveam să aflu după festivitatea de deschidere, când aveam să ne ducem cu toții într-o sală de clasă ticsită cu bănci vechi de lemn. Ne strigă pe fiecare pe numele de familie și prenume, în ordinea asta, apoi citește iar numele unora dintre noi și spune: voi trebuie să vă mutați în altă clasă, sunteți prea mulți. Eu rămân.

Nu sunt o ființă prietenoasă, mama m-a ținut mai mult în casă, mai mult ascunsă, parcă cu frică să nu intru în contact cu alți copii, să nu știe nimeni nimic despre mine. La grădiniță am fost puțin și am stat mai mult într-un colț, singură. Mi-am construit o lume a mea, în care am o grămadă de prieteni, odată am avut chiar și un câine. Oamenii reali mă sperie.

Trăim într-o casă mică, pe o străduță liniștită, pe un deal. Nu ne trece nimeni pragul, bunicii, părinții mamei, sunt și ei undeva,

departe, nu chiar în Africa, dar suficient de departe cât să nu-i fi văzut nici pe ei niciodată. Mama e blândă, tăcută și pare că trăiește și ea, ca și mine, într-o lume a ei. Uneori ieșim la plimbare amândouă. Uneori îmi citește dintr-o carte, seara. De cele mai multe ori, tace.

La școală reușesc să îmi fac o prietenă. Are ochii verzi și părul blond, prins în două cozi, de-o parte și de alta a capului. E cea mai frumoasă din clasă, toată lumea roiește în jurul ei, iar ea vrea să fie prietenă cu mine. Mă întrebă: vrei să fim prietene?, iar eu mă uit uimită la ea și spun da. Are ochii luminoși, e toată o lumină, nu mă sperie deloc. Prietena mea locuiește cu bunicii și îmi povestește totul despre ea, despre părinții ei, care sunt plecați în altă țară, despre bunicii cu care locuiește, despre ceilalți bunici pe care îi vizitează des, despre căsuța din copac pe care i-a construit-o bunicul ei în grădină și în care mă cheamă să ne jucăm, iar eu merg, chiar dacă mama e un pic reticentă și spune că nu trebuie să deranjăm oamenii, dar cedează când bunica prietenei mele o sună la telefon și îi spune să nu își facă griji, că bunicul va avea grijă ca eu să ajung înapoi întreagă. Eu îi povestesc despre camera mea, în care îmi petrec cea mai mare parte a timpului, despre

cele două plante cu care împart camera și despre fratele meu imaginar. Nu îi spun că e imaginar, îi spun, pur și simplu că am un frate mai mare, care poate să ne apere la o adică, dacă avem probleme. Ea nu spune că nu mă crede și nici nu contează dacă mă crede sau nu, atâta timp cât eu cred. Fratele meu își lasă hainele aruncate prin toată casa. I le strâng eu, să nu vadă mama, i le aranjez și îl cert, îi spun să și le pună singur, că nu sunt sluga lui. Alteori râdem, vorbim, îi citesc buchisind literele pe care tocmai le învăț, ca să vadă că-s deșteaptă. Îl cheamă Sebastian și stă cu mine până pe la jumătatea clasei întâi, apoi dispare. Dispare chiar în ziua în care mama vine acasă cu un bărbat. E prima dată când mama vine acasă cu cineva. Afară plouă, iar ei intră în casă râzând, în timp ce el scutură o umbrelă și o lasă, deschisă, la ușă. Ea e îmbujorată și veselă, nu am văzut-o niciodată așa. Mă gândesc că e frumoasă, mă gândesc că e altă femeie, pe care nu o cunosc, mă gândesc că eu sunt pricina apatiei și tăcerii ei, apoi fug în camera mea.

Mama vine după mine, tot îmbujorată, tot veselă, mă ia de mână și mă trage după ea în sufragerie. Ploaia se aude răpăind pe acoperiș și scurgându-se prin burlane. Bărbatul îmi

zâmbește și îmi întinde un pumn de bomboane scoase din buzunar. Le iau și fug iar. Închid ușa camerei mele și îmi lipesc urechea de ea. O aud pe mama murmurând ceva pe tonul cu care învățătoarea ne spune, la școală, să deschidem abecedarele, apoi îl aud pe bărbat răspunzându-i pe același ton. Râd în timp ce un zgomot vag de câni puse pe farfurioare se strecoară prin ușă, până la mine. Vorbesc în continuare pe același ton și, din când în când, râd. Întredeschid ușa cu grijă și aud cum își iau la revedere, apoi bărbatul pleacă, uitând umbrela deschisă la ușă.

Mă strecor, iau umbrela și o ascund în camera mea, sub pat. Trofeu. Îl caut pe Sebastian să îl întreb dacă a văzut și el ce tocmai s-a întâmplat, dar nu îl mai găsesc. Minteia mea e atât de ocupată cu femeia în care s-a transformat mama, încât altceva nu mai încapă în ea.

Bărbatul începe să vină pe la noi o dată pe săptămână, apoi de două ori pe săptămână, apoi rămâne peste noapte. Cât e în casă, eu îmi fac de lucru în camera mea, ca de obicei, ca și înainte să apară el brusc în viața noastră. Doar uneori, când îi aud vorbind, îmi lipesc urechea de ușă și încerc să prind cuvinte. Cerc, oameni, copilul, nicăieri, aer, dinți, râd, namilă, plângi,

hârtie, departe. De când a apărut el, mama e vorbăreată. Din când în când, intră în camera mea și îmi spune: ei, ce crezi? Ar putea fi ceva. Eu mă uit la ea și cred și eu că ar putea fi ceva. Dar ce?

Când împlinesc opt ani, bărbatul îmi face cadou o carte. *Jack și vrejul de fasole*. Citesc cu voce tare de pe ea, imediat ce o scot din ambalajul colorat în care o învelise, *Jac și vrejul de fasole*. El râde. *Gec*, spune, e în engleză, se citește *Gec*. Mă înroșesc și dau să fug, dar el se așează pe marginea patului, deschide cartea și începe să citească. *Odată, o croitoreasă avea un băiat, pe nume Jack. El era muncitor și îngrijea cu drag văcuța și grădina din spatele casei. Într-un an, nu plouase mai deloc și nu crescuse nici un fir de iarbă. . .*

Rămân înmărmurită, cu spatele la el, gata de fugă, ascultând. El citește și din când în când se ridică de pe marginea patului și vine lângă mine să îmi arate pozele din carte. Mă uit cu coada ochiului, sunt frumoase desenele, viu colorate, nu am mai avut așa o carte niciodată. La desenul cu uriașul căruia îi place carnea de om cedez și mă așez lângă el. Când termină de citit, scoate niște bomboane din buzunar și mi le întinde. Le iau și, spre surprinderea mea, în loc

să fug, mă uit în ochii lui și îi zâmbesc. Îi spun: mulțumesc, Jack, iar el râde fericit, mă mângâie pe cap și îmi spune: să crești mare, fasonică.

Viața noastră s-a schimbat cu totul de când e Jack în ea. El și mama se căsătoresc în primăvara următoare, imediat după ce eu împlinesc nouă ani. Mergem în drumeții, vine la serbările de la școală, se împrietenește cu bunicul prietenei mele, pe care îl ajută să repare și să consolideze casa din copac, de vreme ce noi am crescut și tot acolo ne place să ne jucăm. Avem o viață plină, veselă. Mama râde des, chiar dacă cu mine se poartă la fel ca înainte. Îmi vine să cred că dacă n-aș exista, ar fi complet veselă. Completă. Așa, are ceva în plus care n-o lasă să fie cum vrea. Când împlinesc zece ani, Jack îmi face cadou o pisică adevărată. Albă, pufoasă, persană. O numesc Ursa. Îi pun o pătură într-un coș de nuiele și o instalez în camera mea. Mama pare îngrijorată, dar el o liniștește spunându-i că sigur voi avea grijă să învăț pisica la litiera din baie, să îi pun mâncare și apă în castroanele special pregătite pentru ea în bucătărie. Mie îmi vin în minte un pui de găină pe care l-am strâns de gât când aveam doi ani și un lung șir de broscuțe în care am înfipt bețe o vară întreagă, când aveam patru. E mare

acum, spune Jack, ca și când îmi citește gândurile, iar mama dă din cap și nu îmi spune de ariciul pe care l-am despiciat în două, când aveam cinci ani, ca să văd dacă are pui în burtă, căci auzisem că acolo își țin animalele puilor, în burtă, apoi l-am cusut cu ac și ață din trusa de croitorie a mamei înainte ca ea să vadă ce fac. Nu îmi spune nici că a trebuit să întrerupă alăptatul pentru că o mușcam de sâni cu o sălbăticie animalică până îi dădea sângele și, mai apoi, de mâini, de picioare, de brațe, de câte ori aveam ocazia. Nu îmi spune nici despre cum nu m-a mai putut duce la grădiniță pentru că am dat un copil cu capul de perete până a leșinat și au trebuit să cheme salvarea, iar pe mine au trebuit să mă închidă într-un birou pe care l-am vandalizat, urlând, până m-au prins și m-au legat de un scaun. Nu îmi spune toate astea, iar Jack nu are de unde să știe că sunt așa pentru că, cu nouă luni înainte să mă nasc, mama a fost prinsă pe o alee, târâtă într-o pădure din apropiere și violată cu sălbăticie de un psihopat, apoi alungată de acasă de părinții ei și obligată să mă nască. Dă doar din cap și tace.

Ursa se obișnuiește repede cu casa noastră, își face nevoile în litieră, mănâncă și bea din castroanele ei, doarme în coșul de nuiele

sau în pat, cu mine. E blândă, toarce mult și ascultă tot ce îi spun. Când vin de la școală, mă privește cu ochii îngustați din mijlocul patului unde tronează toată ziua ca o regină și așteaptă să-i povestesc cum mi-a fost ziua.

În clasa a șasea ne vin colegi noi în clasă. Prietena mea se împrietenește la cataramă cu una dintre noile-venite, iar eu simt că nu mai am loc pe lume. Încerc din răspuțeri să-mi recâștig poziția, dar ea îmi spune că putem fi cu toții prieteni. Colega cea nouă vorbește mult și acaparează tot, așa că pentru mine nu încap nimic îndoială. Îmi iau un câine despre care îi spun prietenei mele, iar ea râde și îmi spune că e ca atunci când am avut un frate. Ursa e cea mai bună prietenă a mea. E singura care stă și ascultă, singura în care pot să am încredere. Îi spun și ei despre câine, nu pare deloc îngrijorată. Îi spun știi, uneori câinii omoară pisici, iar ea se uită la mine și miaună scurt în semn de înțelegere. Două săptămâni mai târziu, câinele meu care, de obicei, stă afară și mă însoțește doar când plec undeva, intră în casă și o omoară pe Ursa. Mama găsește patul plin de sânge și pe Ursa fără viață și mă întrebă de ce am făcut asta. Mă simt cumplit de vinovată, am lăsat ușa deschisă, probabil, și câinele s-a

strecurat în casă, a profitat de un moment în care nu eram în cameră și a atacat-o pe Ursa. Uneori, câinii omoară pisici, îi spun mamei cu lacrimi în ochi, iar ea mă privește de parcă nu știe despre ce vorbesc. Apoi o pune pe Ursa într-o pungă de plastic, pe care o iau și o duc la poarta prietenei mele. Îi las și un bilețel: uite ce ai făcut, dacă nu trebuia să îmi iau câine ca să nu fiu singură, Ursa ar mai fi fost acum în viață. Prietena mea se îndepărtează și mai mult de mine, când mă îndrept spre ea aproape că fuge, iar la sfârșitul anului școlar se mută la altă școală.

Jack pleacă și el anul următor. Mama spune că a murit, dar eu cred că a plecat din cauza ei. Din cauza comportamentului și a tăcerilor ei, căci îi trecuse de mult veselia de la început și devenise o femeie cu care nu puteai trăi decât dacă voiai să fii deprimat tot timpul. Așa că Jack s-a închis într-o cameră, singur, pe întuneric, și a stat acolo aproape un an, până și-a dat seama că nu se poate trăi așa și a plecat. Eu am treisprezece ani în dimineața în care mama îmi aduce o rochie neagră și îmi spune să o îmbrac, să mergem la înmormântarea lui Jack. Îi strig că își bate joc de mine și refuz să îmbrac rochia sau să merg undeva. Jack a plecat, știm

amândouă lucrul ăsta, iar dacă mama se simte mai bine mințindu-se e problema ei, eu nu o să mă mint. Iau din camera unde Jack și-a petrecut ultimul an în solitudine un briceag și îmi cretez pe pulpa piciorului drept o dungă. A doua, puțin mai lungă decât prima. Prima e de la prietena mea. Toți oamenii lasă în urma lor câte o rană, iar eu prefer să-mi scot rănila la vedere, să le privesc, să le înțeleg și să nu le uit. Să știu mereu că oamenii lasă în urma lor răni.

După plecarea lui Jack, mama devine și mai tăcută. Deși locuim în aceeași casă, o văd foarte rar. Găsesc mâncarea caldă, pe aragaz, când vin de la școală, hainele curate, în dulap, praful șters, camera aerisită, dar pe ea nu o găsesc nicăieri. Dacă n-ar fi aceste indicii că încă e în casă, aș crede că a plecat și ea. O văd uneori, seara, stând la masa din bucătărie, cu o cană de ceai în față, la lumina felinarului din stradă. Prima dată m-am speriat și am aprins lumina, dar m-a rugat să o sting, că o dor ochii, capul. Părea tristă. Nu mai aprind lumina, nu vreau să o întristez și mai tare, aș vrea să o ajut când o văd stând acolo, pe întuneric, în fața căni de ceai.

Mama lucrează la biblioteca din josul străzii, de aceea, în pauza de masă dă fuga acasă

și pregătește prânzul. Când eram mai mică, mâncam amândouă, apoi pleca din nou la serviciu. Acum, doar găsesc mâncarea caldă pe aragaz. Într-o zi, vin mai repede de la școală și o găsesc în camera ei, vorbind la telefon. Deși avem telefon, de când prietena mea s-a mutat la altă școală, nu mai vorbește nimeni la el. Uneori sună câte cineva de la compania de telefonie, alteori cineva greșește numărul. În rest, nimic. Închid încet ușa de la intrare și mă apropiu în liniște deplină de ușa deschisă a camerei ei. De obicei, ușa camerei ei e închisă, dar acum, probabil în graba de a răspunde la telefon, a lăsat-o deschisă. Ascult. Mamă, spune ea, nu am nevoie de tine, mă descurc așa cum m-am descurcat și când m-ați aruncat în stradă. Fata asta nu e treaba ta. Nu, vreau să mă lăsați în pace! Apoi pleacă înapoi la bibliotecă, iar eu apăs butonul *redial* al telefonului și ascult, cu răsuflarea tăiată, vocea de la capătul celălalt al firului. Paralizez, mi-e frică să vorbesc, dar vocea insistă: alo, alo, așa că, într-un final, spun: sunt Ida.

Dau examen și intru la cel mai bun liceu din oraș, unde ar trebui să fie numai oameni deștepți. Din păcate, examenele nu sunt pentru oamenii deștepți. Mă acomodez repede, lumea

mă ignoră, așa cum o ignor și eu pe ea. Am vreo trei profesori de la care am ce învăța, în rest, pleavă. Nu mă împrietenesc cu nimeni, vremurile în care credeam în oameni au trecut. Am aproape cincisprezece ani când ajung să îmi cunosc bunicii. Ținem legătura, fără știrea mamei, din ziua în care am vorbit prima dată cu ei la telefon, iar după aproape un an se hotărăsc să vină să mă vadă. Ne întâlnim în centrul orașului, departe de casă și mă privesc cu o curiozitate nedisimulată. Ne plimbăm prin parc, apoi ne așezăm pe o bancă. Aflu despre venirea mea pe lume sub un castan plin de flori și, toate încep să se lege, de parcă tocmai am terminat de făcut un puzzle foarte complicat, din multe piese, fără să am modelul în față. Aflu că tatăl meu e într-o închisoare de maximă securitate și că are mai multe crime și violuri la activ. Aflu că mama a scăpat ca prin minune cu viață și că ei nu au mai putut-o privi în ochi de atunci, așa că au acuzat-o pentru tot ce s-a întâmplat și au alungat-o. Aflu că oamenii reacționează în cele mai neașteptate moduri la cataclisme. După întâlnirea cu bunicii mei, odată ajunsă acasă, mă opresc în camera unde Jack și-a petrecut ultimul an și care e neatinsă, iau briceagul și îmi creștez pe pulpa piciorului drept a treia dungă. Adâncă.

Mult mai adâncă decât primele două și mult mai scurtă.

În toamna aceluiași an, îmi cumpăr dintr-un magazin în care ajung din întâmplare o pisică albă, pufoasă, persană din blană sintetică, în mărime naturală. O duc acasă și o instalez în vechiul coș de nuiete în care pun o pătură. În baie îi pregătesc litiera, iar în bucătărie, castroanele cu mâncare și apă. Ursa. Mama oftează și parcă văd în ochii ei o renunțare pe care nu am mai văzut-o până acum. Odată Ursa înapoi în casă, prind speranță că se pot întoarce și alții. Jack, de exemplu. Oricare ar fi fost motivele pentru care a plecat, a trecut suficient timp ca să uite, să ierte și să se întoarcă. Așa merg lucrurile. Nu poți sta supărat o viață întreagă. Mă pun pe așteptat, dar Jack nu se întoarce nici într-o săptămână, nici într-o lună, nici într-un an. Umblu prin magazine sperând să îl găsesc, așa ca pe Ursa, dar nici urmă de el. Între timp, bacalaureatul se apropie cu pași repezi, iar eu învăț pe rupe și aproape că uit de Jack. Uit cu totul de el în ziua în care aștept să se afișeze rezultatele la bacalaureat. Stau pe malul lacului din apropierea liceului la care am învățat, într-o lehamite absolută. În jur e plin de libelule, care mai de care mai frumoase.

Zbârnâie, plutesc, pleacă. Le privesc și mă gândesc ce simplu ar fi să fim toți libelule, să ne petrecem viața zburând, vânând, mâncând, împerechindu-ne. În spatele meu, o voce spune, zâmbind: libelulele sunt supraestimate, nu sunt nici atât de frumoase, nici atât de urâte precum par, depinde din ce unghi le privești. Eu nu am privit niciodată nimic din unghiul potrivit, știu asta. Încremenesc, vreau să fug, dar sunt paralizată și ca să nu par proastă, pentru că urăsc să par proastă, spun fără să mă întorc că subiectul mi-e străin. Posesorul vocii se așează lângă mine, iar eu nici nu mai respir. Nu suport apropierea oamenilor, simt că mă sufoc dacă cineva se apropie la mai puțin de cinci metri de mine. Desigur, nu e posibil să fiu mereu la cel puțin cinci metri de oameni, dar cazul de față e din cale afară de... Ce spui, îl iei? continuă vocea, iar eu, fără să respir, spun: normal că-l iau și mă uit cu coada ochiului la pantofii sport de lângă mine. Faci cinste, spune, ne vedem diseară, spune, apoi se ridică și pleacă. Nu mă întorc să îl privesc, știu cine e, știu de când i-am auzit vocea, e unul dintre tipii populari din liceu, unul dintre cei mai deștepți, am fost împreună, odată, la o olimpiadă de chimie, apoi eu am luat notă mică, iar el a mers mai departe.

L-am urât profund atunci. Oare de ce vorbește cu mine? Mai poposesc pe marginea lacului un timp, apoi îmi iau geanta și pornesc agale spre liceu. Faci cinste. Oare ce-o fi vrut să spună? Glumea? Vorbea serios? Singurii oameni cu care am vorbit de-a lungul liceului au fost două colege. Ah, și am avut, odată, un schimb de replici cu un prof. Era cam prost, am ieșit învingătoare din dispută. În rest, nu am ce să vorbesc cu oamenii. Conversațiile lor lipsite de consistență mă agasează. N-aș ști să vorbesc ca ei nici dacă aș lua cursuri. Altceva e, însă, dacă am ceva de spus. Atunci merg până în pânzele albe. Uneori știu când nu e cazul să mă obosesc să deschid gura. Dar nu înțeleg ce înseamnă să fac cinste și nu înțeleg de ce. O teamă de penibil mă cuprinde pe măsură ce mă apropiu de liceu. Listele s-au așezat, lumea s-a adunat ciorchine în fața lor. Mă uit atentă după tipul de mai devreme și îl reperez în mulțime. Simt că mi se zbate ceva în stomac. Ceva ciudat, de parcă aș fi înghițit un roi de libelule. Mă uit la prima poziție pe liste și mă încrunt. Nu e numele meu. Ida, aud din spate, Ida, ești a patra, tare! Apoi simt o adiere în ureche, pe măsură ce o șoaptă caldă mi se strecoară în tot corpul: cum spuneam, diseară, la șapte, vin să te iau. Listele

încep să danseze în fața mea și o iau la fugă chiar înainte să mă dezintegrez.

Ajung acasă și mă reped la oglinda din hol. Mă uit la mine de parcă acum mă văd pentru prima dată. Sunt pe cât de urâtă, pe atât de frumoasă. Știu asta. Am văzut-o de sute de ori în ochii oamenilor care m-au privit și am mai văzut că oricât de urâtă sau de frumoasă mă văd, nu-și pot dezlipi ochii de la mine. Magnetism. Nu știi dacă e de la ochii mei mari și căprui, lipsiți de expresie, de la sprâncenele ciufulite, de la nasul drept sau de la buzele senzuale pe care mi s-a spus că le am, de la picioarele lungi ori bazinul îngust, de la sânii rotunzi, mai degrabă mici, pe care i-am urât de la bun început, dar despre care mi-am dat seama, crescând, că sunt potriviți corpului meu suplu, prelung, nu știu. Tot ce știu este că trebuie să fac față unei întâlniri și sunt complet nepregătită pentru asta. Îmi mai arunc o singură privire, apoi părăsesc oglinda și intru în duș. Când ies, mama mă așteaptă stând pe marginea patului, cu un zâmbet în colțul gurii. A fost la liceu și a aflat rezultatul. Îi spun că nu sunt tocmai mulțumită, ea murmură cu vocea ei stinsă: felicitări, e un rezultat bun, o mângâie pe Ursa și pleacă. O privesc și eu pe Ursa în ochii ei de sticlă și îmi

pregătesc minuțios hainele pe care le voi purta: o pereche de pantaloni albi și un maiou stacojiu. În stomac, libelulele se zbat de zor. E ora șapte fără un sfert când îmi fac curaj să ies din casă. Îl văd printre scândurile gardului așteptându-mă în stradă, plimbându-se calm de-a lungul trotuarului. El nu mă vede. În mână are un buchet de flori. Atunci observ că mama stă pe treptele de la intrarea în casă și mă privește cu ochi triști. Sunt bolnavă, îmi spune, aș vrea să rămâi acasă. Mă uit la ea cu ură și fug în camera mea. Ies de acolo abia după o săptămână, seara, merg țintă la telefon și îl trântesc de pământ. A sunat în neștire în ultimele o sută șaptezeci de ore. În bucătărie, mama soarbe dintr-o cană cu ceai. Se ridică și îmi pune și mie una. Mă așez pe un scaun și mă uit la ochii ei triști și obosiți, la fața ei trasă. Poate chiar e bolnavă. Îmi beau ceaiul și simt în stomac un ultim zvâcnet de aripi. Ultima libelulă își dă, incontestabil, duhul. Afară se înnoptează.

Imediat după bac, plec la mare. Îmi fac un bagaj sumar, fără costum de baie, doar două rochii de vară, prosop, periuță de dinți și îi las mamei un bilet: mă întorc. Fac blatul într-un tren supraaglomerat, plin de studenți care cred că fac parte din grupul lor. Marea ni se arată în

zori, întinsă lângă un câmp plin de maci care aleargă pe lângă tren. Rămân siderată, n-am mai văzut nicicând ceva atât de frumos. Nu seamănă cu nimic, nici cu lacul din apropierea liceului, nici cu balta în care pescuia Jack. Începe din câmpul de maci și se termină în cer. Îți taie răsuflarea, iar puținul timp pe care îl ai pe pământ ți se pare și mai puțin. Un tip din grupul de studenți îmi spune ceva. Nu-l înțeleg, nici nu mă uit la el. Mai mulți încep să râdă. Singurul meu scop e să mă contopesc cu marea, să încep și eu dintr-un câmp de maci și să mă termin în cer. Totuși, cum vrei să-ți spunem? urlă tipul în urechea mea. Aer! strig la el, aproape sufocată de apropierea și mirosul lui de transpirație, nes cu cola și alcool. Și așa mă strigă și ei pe mine toate cele șaptesprezece zile cât stau cu ei. Aer. În vara aceea, aerul se contopește cu apa și e cea mai liberă vară din viața mea. Ciugulesc de la noii mei prieteni când cumpără de mâncare, o fată îmi dă un costum de baie, alta mă machiază seara când mă târăsc cu ei în cluburi unde intră fără să plătească și ies, pe rând, tot așa, unde dansează și strigă Aer, fă dansul tău, iar eu, fără să știu de unde, fac un dans care îi scoate pe toți din minți. În vara aia, aparțin așa cum nu am mai aparținut niciodată și mă înfășor în

sentimentul ăsta călduț ca într-un giulgiu, închid ochii și nu mai văd nimic în jur. În vara aia beau alcool și mă îmbăt pentru prima și ultima dată în viața mea. Senzația de pierdere a controlului mă sperie atât de tare încât mă retrag și aștept cu ochii larg deschiși să îmi revin. În vara aia, simt gustul vieții și al morții când tipul din tren se strecoară lângă mine în timp ce dorm, îmi pune o mână în gât și îmi șoptește mirosind a transpirație și a alcool să nu mișc, apoi îi simt cealaltă mână strecurându-mi-se între coapse, vârându-mi-se și scormonindu-mi pe dinăuntru. Sinapsele mele încep să lucreze și să transmită valuri de adrenalină în tot corpul, valuri de adrenalină care mă fac să gem, să mă mișc după mișcarea mâinii lui vârâte în măruntaiele mele. Valuri de adrenalină care îl fac să își ia mâna din gâtul meu, să mă lase să trec deasupra lui și să îl posed cu o sălbăcie care zace înlăuntrul meu de când mă știu și-apoi să dispar în noapte, să mă urc în primul tren, să mă încui în toaletă și să îmi cretez pentru a cincea oară pulpa piciorului drept cu un ciob cules de pe jos și-apoi să mă opresc acasă, unde mama se uită la mine de parcă mă aștepta, îmi toarnă ceai într-o cană și tace.

În aceeași vară mă înscriu la Facultatea de Litere, unde îl întâlnesc pe tipul din liceu trei luni mai târziu, la un seminar. Vine direct la mine, îmi spune: mi-ai tras clapa și râde. Aștept să intre toți în sală, îl iau de mână și îl trag după mine spre toaleta facultății, intru în prima boxă și trag zăvorul. Se spune că libelulele sunt niște prădători feroce. Își prind prada cu picioarele, ca într-o capcană, pentru a-i anula orice posibilitate de scăpare, îi distrug aripile să nu poată zbura și o devorează în aer.

Astfel se petrec lucrurile între noi de câte ori dăm unul peste altul, din timp în timp, în diferite locuri. Uneori vorbim și mă întrebă: tu, măcar, știi cum mă cheamă?, iar eu dau din cap că da, cu privirea rătăcind aiurea. Îl cheamă Octav și îl privesc în ochi doar când îl fut. Alteori îmi spune: Ida, Ida, mi-ai intrat în sânge, îmi curgi prin vene, iar eu simt libelulele zvâcnind a moarte, căci moarte sunt, nu există nici o cale de a le resuscita.

În mica noastră bucătărie, mama pune un televizor, pe care îl pornește rar, cu sonorul aproape la minim, așa că mai mult văd decât aud, la o emisiune de știri, într-o seară, pe când am douăzeci și doi de ani, cum un criminal de temut este eliberat condiționat din închisoare

pentru bună purtare. Imaginea este amplificată de tresărirea mamei, care caută cu mâini tremurânde telecomanda și închide televizorul. Fug în camera mea și caut știrea: *criminalul, în vârstă de 58 de ani, a violat și ucis cel puțin șapte femei, la începutul anilor '80. Ultima sa victimă, o fată de 19 ani, a scăpat cu viață după ce a stat în comă două săptămâni și a ajutat la prinderea acestuia, reușind să-l descrie pentru realizarea portretului robot.* Pe ecran e afișat chipul criminalului. De pe pat, Urșa mă privește fix, cu ochii ei de sticlă. Undeva, departe, un clopot de biserică dăgâne lugubru.

Visele mele au culoarea morții. Sunt prăbușiri de jos în sus, iar susul ăla mă sperie atât de tare, că aproape mor de frică. Întotdeauna, înainte să mor, o mână mă trage înapoi, în jos, unde îmi e locul, iar eu trag în piept mirosul binecunoscut de moarte: roșu. Mă trezesc ca îngropată în mълul de pe fundul unei ape. Visele apar mai des în unele perioade, cum ar fi cea de după plecarea lui Jack, cea de după aproape-violul de la mare, cea de după ce Octav îmi spune că se însoară cu altă femeie sau cea de după apariția la televizor a criminalului violator și tresărirea mamei. În restul timpului, apar cu regularitate de ceasornic o dată la două

săptămâni. La suprafață, cu cât mă ridic mai mult, apa se limpezește. Am reușit să mă ridic de două ori, o dată când Jack era cu noi, iar altă dată, atunci când Octav mi-a spus că mă iubește. De fiecare dată m-am simțit ca trezită din morți. Sentimentul nu a durat niciodată mai mult de câteva bătăi de inimă, dar a fost suficient să știu că există. Să știu că apele se pot limpezi.

Octav îmi spune că se căsătorește cu o femeie pe care a întâlnit-o la o cină, la niște prieteni. La o cină la care mi-a spus să merg cu el, iar eu nu am mers. Nu avem o astfel de relație, o cină presupune să mănânci în fața unor oameni, în cazul de față necunoscuți, să vorbești, să râzi. După ce îmi dă vestea, Octav mă fute ca și când ar fi ultima dată, cu o sete și o durere de nedescris. Nu știu dacă durerea e a lui sau a mea. La sfârșit mă întrebă: tu trăiești măcar? Simți? Uneori, de cele mai multe ori, îmi pare că doar exiști. Strigă. Trăiesc, îi răspund în gând. Trăiesc undeva în adânc, foarte adânc, îngropată în mîlul de pe fundul unei ape care la suprafață e limpede. Cu voce tare îi spun: nu.

Un timp nu ne mai vedem. Un timp suficient de lung ca rana tăieturii cu numărul șase de pe pulpa mea dreaptă să aibă timp să se

vindece, să constat că nu e de ajuns, de data asta trebuie mai mult, mult mai mult, și să îmi tai cu o lamă fină venele de la mâna stângă, să mă întind în cadă și să îmi dau seama, în timp ce aștept ca totul să se termine, cum trebuie să fi fost pentru mama să îl piardă pe Jack. Pe Jack care s-a îmbolnăvit și a murit. Pe Jack care a murit. Un timp suficient ca mama să mă găsească aproape moartă, să mă ducă la spital, să fiu salvată, să mă întorc acasă, să o iau pe Ursa cu ochii ei de sticlă și să o ard în mijlocul curții noastre minuscule ca pe o ofrandă adusă tuturor lucrurilor moarte. Apoi ne vedem din nou.

Îmi place să studiez oamenii. Să le studiez modul în care merg, în care stau, reacțiile, mirările, surâsurile. Tăcerile le interpretez cel mai bine, am un antrenament îndelungat. De când cu eliberarea criminalului, mama tace mai mult, dar tăcerea ei e plină de spaimă acum. Îi văd pupilele dilatându-se atunci când degetele ei se încleștează pe cuțitul cu care taie pâinea, îi văd zvâcnirea capului și privirea aruncată peste umăr atunci când de afară se aude câte un zgomot, văd urmele de transpirație de pe palmele ridicate de pe masă, în timp ce își bea ceaiul. Lucruri pe care nu le-am mai văzut. Într-

o zi, când afară bubuie un cauciuc de mașină, sângele i se scurge din obraji, iar când se ridică de pe scaun, cade moale la picioarele mesei. O ridic și încep să o însoțesc peste tot: la bibliotecă, unde lucrează, la magazin, unde face cumpărături, la piață, de unde ia legume și flori. Nu îmi spune nimic, iar eu nu o întreb. Nu știe că eu știu, iar eu îi păstrez secretul cu sfințenie.

În ziua în care împlinesc douăzeci și cinci de ani, mama iese singură și îmi cumpără un buchet mare de lalele de toate culorile. Douăzeci și cinci. Eu lucrez în camera mea, traduc beletristică pentru edituri. Nu o aud când iese. Aud doar când intră, mă reped în hol și o găsesc stând palidă, cu florile în mână, abia respirând. Îi iau florile, o ajut să își dea haina jos și observ cu coada ochiului, prin geamlâcul ușii de la intrare, o siluetă plecând din fața casei. Ies în stradă și văd un bărbat destul de masiv, cu o haină verde închis și o bască pe cap, îndepărtându-se în josul dealului. În spatele lui, căzut, probabil, din buzunar, un obiect rotund ca o monedă lucește în soarele după-amiezii târzii. Aștept ca omul să se îndepărteze și merg să culeg de pe jos un calendar metalic, rotund, din cele care se vând în magazinele de suveniruri. Îl studiez: are cadranul împărțit în patru părți

egale și e format din două discuri suprapuse și montate pe un mic ax ce trece prin centrul lor. Pe discul de dedesubt sunt inscripționați, pe părți opuse ale cadranelui, anii și zilele săptămânii, iar pe cel de deasupra, lunile anului, sub ani, și zilele lunii de la unu la treizeci și unu, sub zilele săptămânii. Discul de dedesubt este fix, iar cel de deasupra este mobil, rotindu-se deasupra primului. Celelalte două părți opuse, pe care sunt inscripționate o lună și un soare, ale discului mobil blochează vederea asupra părților peste care ajung ale discului fix. Discul mobil lasă la vedere câte șapte coloane ale discului fix, pe care sunt grupate, unele sub altele, anii, lunile și zilele. Axul din centrul celor două discuri este acoperit de un cerc ce face parte din discul de deasupra și pe care scrie să plasezi anul deasupra lunii care te interesează. Intru în casă, unde mama, care a stat lipită de geam, se desprinde și vine să vadă ce am găsit. Desfac palma în care strânsesem calendarul și o întind spre ea. Se uită preț de câteva secunde, apoi se retrage ca și când apropierea de un obiect care a aparținut omului aceuia i-ar putea face rău prin simplul fapt. Mă uit la ea cum se dă înapoi și îmi pare mică, tot mai mică de când cu spaima asta care o ține în

carapacea ei zi și noapte. Cândva uram această făptură mică și tăcută. Cândva, această făptură mică și tăcută mă ura. Acum doar mă privește cu niște ochi mari, în care se citește groaza, ca și cum aș fi unca ei salvare. Strâng palma la loc, peste calendar, încui ușa de la intrare, pun lanțul și merg în camera mea să-mi continui munca.

Spre seară îmi aduc aminte de calendar. Îl întorc pe toate părțile, îl miros, îl pipăi, apoi încep să rotesc de discuri anapoda. Anul și luna în care l-am văzut prima dată pe Jack, anul și luna în care am omorât-o pe Ursa, anul și luna în care Jack a plecat, anul și luna în care mi-am cunoscut bunicii. Joi, 24, marți, 3, vineri, 17, luni, 8. Observ că un an, 1983, și o lună, iulie, au câte o dungă scrijelită peste ele, de parcă ar fi fost tăiate cu o linie. Pun anul deasupra lunii și mă uit la zi. Duminică, 17. Tăiate, de asemenea, cu câte o linie. Patruzeci de săptămâni mai târziu, sâmbătă, 21 aprilie, 1984, singura victimă care scapă cu viață naște o fetiță de trei mii cinci sute de grame și cincizeci și doi de centimetri.

Îmi place să studiez oamenii. Să le studiez modul în care merg, în care stau, reacțiile, mirările, surâsurile. De câtva timp mă studiez și pe mine. Felul în care merg, în care

stau, reacțiile, mirările sau lipsa lor, surâsurile sau lipsa lor denotă o persoană introvertită. Ascunsă. Invizibilă. Felul în care merg, în care stau, reacțiile, mirările, surâsurile, mai ales acesta, ultimul, imperceptibil, aproape inexistent, pe care îl schițez când văd silueta îmbrăcată în haină verde închis, cu bască pe cap, desprinzându-se din mulțime după aproape doi ani de căutări intense într-un oraș cu jumătate de milion de locuitori, denotă un vulcan care nu trebuie nicicând să erupă.

În camera mea, sub pat, am o cutie de pantofi cu trofee. Unii le-ar numi amintiri, dar pentru mine sunt prăzi. Umbrela lui Jack de când a însoțit-o pe mama acasă, prin ploaie, un desen făcut de prietena mea, o brățară a unei fete din grupul de la mare, un șiret de la pantoful lui Octav, un ochi de sticlă, înnegrit de fum, de al Ursei, calendarul metalic și rotund al tatălui meu. Durerea mamei o port în mine sub formă de inimă.

Tatăl meu, criminalul, locuiește într-un cartier de la marginea orașului, într-o garsonieră dintr-un bloc de apartamente. Din când în când, un polițist vine pe la el și verifică dacă îndeplinește condițiile eliberării. La noi nu vine nimeni, niciodată, să ne anunțe că a fost eliberat

și că am putea fi în pericol. Dar mama știe, și eu știu și deși nu vorbim niciodată despre asta, e ca și cum avem deja un plan. Îl pândesc timp de o lună de zile, de dimineața până seara, dintr-un apartament pe care îl închiriez în blocul de vizavi. De la geamul meu, văd fereastra camerei lui. Nu are draperii sau perdele, așa că îmi e ușor să-l văd și seara. Am un binoclu cu care urmăresc detaliile, în rest doar pândesc. Nu face mare lucru: dimineața merge la muncă, apoi la piață sau la magazin, iar spre seară, în parcul de peste drum, unde studiază femeile care trec pe acolo și pe cele care ies în parc cu copiii, prefăcându-se că citește un ziar. După un timp se ridică și se plimbă printre ele adulmecându-le, unora le zâmbește, iar ele îi zâmbesc înapoi, căci un domn în vârstă, carismatic cum e el, nu poate fi periculos. Uneori urmărește câte o femeie până într-un loc puțin circulat și atunci mă gândesc că e la un pas de recidivă, dar de fiecare dată se retrage la timp, ca și când doar adulmecarea a ceea ce a fost sau ar putea fi i-ar fi de ajuns acum. De două ori în timpul acestei luni în care îl urmăresc merge pe strada noastră, se oprește în fața casei și stă neclintit preț de câteva minute. Atunci, sângele începe să-mi

alerge năvalnic prin vene și văd mâlos și roșu ca în vis. Moarte.

Primul animal pe care l-am omorât a fost, probabil, puiul de găină pe care l-am strâns de gât. Nu știu cât de conștient a fost acest omor, dar știu că m-a împins la altele. De fiecare dată simțeam o senzație plăcută de leșin, de zbor, de liniște, de parcă totul se termina și începea ceva nou, mai bun. Ariciul căruia i-am tăiat abdomenul să văd dacă are pui a fost doar o curiozitate. Disecția aceea, însă, felul în care a țâșnit sângele cald din animalul care se zbătea, organele încă irigate care mi s-au dezvăluit privirii, mirosul de sânge și spaimă - a animalului și a mea, felul în care animalul s-a zbatut în mâinile mele din ce în ce mai slab până când nu s-a mai zbatut deloc, mi-a dat senzația unui lucru greșit, așa că am încercat să-l repar. Am luat ac și ață din trusa de cusut a mamei și cu neîndemânarea copilului de cinci ani care eram atunci, am cusut burta animalului. L-am lăsat pe masă în bucătărie, așteptând să își revină și să îl duc afară. Când l-a văzut, mama m-a întrebat ca și atunci, când a găsit-o pe Urșa moartă, de ce am făcut asta, iar eu i-am spus, cu același sentiment de nevinovăție ca și în cazul Ursei, că nu l-am tăiat, doar l-am cusut la loc.

Trebuie să încep să îmi recunosc faptele. Așa cum pe Ursa nu a omorât-o câinele pentru că eu am lăsat ușa deschisă, iar câinii, uneori, omoară pisici, așa nici ariciul nu a fost omorât de altcineva. Trebuie să recunosc asta, altfel nu pot să fac ceea ce vreau să fac în continuare. Merg în bucătărie și îi spun mamei: știi ariciul despre care ți-am spus că doar l-am cusut? Eu l-am tăiat, am vrut să văd dacă are pui în burtă. Auzisem la televizor că acolo își țin animalele puii și am vrut să văd. La fel și pe Ursa. Am omorât-o pentru că trebuia să îi dovedesc prietenei mele că am un câine și că am câinele acela din cauza faptului că ea mă dădea la o parte. Mama se prăbușește undeva, în adânc, cu un geamăt surd, apoi, ca de obicei, tace.

Cu Octav nu mă mai văd. L-am văzut o dată, pe stradă, cu soția lui gravidă și am știut că n-o să-l mai văd niciodată. A devenit un Jack. El nu m-a văzut pe mine. M-a căutat la ceva timp după aceea. Nu am răspuns, iar el a știut. Pradă se găsește pe toate drumurile. Pradă ușoară. O prind cu picioarele, îi distrug aripile, o devorez în aer. Cât să-mi potolesc foamea. Sau setea.

Lucrez la o carte despre psihopați. Nu a vrut nimeni să o traducă pe motiv că e grea și

are mulți termeni medicali. Pentru mine e o provocare, felul în care jupoi fiecare cuvânt de toate înțelesurile lui îmi face o plăcere absolută. Îi sorb informațiile pe măsură ce le traduc, le așez pe rafturi, dau la o parte ce îmi e inutil, revin de multe ori la ceea ce îmi folosește. O termin repede, o predau și sunt cu câteva informații esențiale mai aproape de ziua în care viața noastră, a mea și a mamei, se va schimba definitiv. Mai aproape de ziua în care ea mă va iubi.

Noaptea pe care o aleg este neagră ca tăciunile, fără lună, fără zgomote, fără nimic care să pună lucrurile în altă lumină. E o iarnă uscată, fără zăpadă. Mă adăpostesc lângă o clădire părăsită de la periferia orașului. Tatăl meu, criminalul, urmează să sosească din clipă în clipă. A fost greu să îl ademenesc aici, dar am reușit. I-am lăsat mai multe mesaje în cutia poștală și i-am spus să îmi răspundă în același fel. I-am promis că îl voi ajuta să se răzbune. I-am spus exact cine sunt. I-am spus că sunt exact ca el. I-am spus toate secretele mele. I-am câștigat încrederea.

Respir și aburul respirației mele se pierde în întunericul gros. Aud pași înfunțați și îmi țin respirația. Mă lipesc de clădire și, când

pașii ajung în dreptul meu, aprind lanterna pe care o strâng în mână. Omul din fața mea clipește și își acoperă ochii cu antebratul. Îi spun să mă urmeze și sting lanterna. Pornesc înainte fără teamă. Sunt în afara oricărui pericol atâta timp cât îl conduc spre ea. Mergem fără să vorbim o bucată de drum, apoi îl întreb de unde știe de existența mea. Îmi răspunde că, până să fie prins, a urmărit-o pe mama pentru a-și termina treaba. În ziua în care a născut, a urmărit-o până la spital, apoi, la scurt timp, a fost prins. Dacă își termina treaba la timp, nu ar fi fost prins niciodată. Vorbește fără nicio emoție, ca un profesionist care știe exact ce are de făcut. Când intrăm în mica noastră curte, îi fac semn să tacă și să aștepte în fața ușii. În lumina felinarului de pe stradă, fața lui e albă și împietrită. Intru în casă. Mama citește în camera ei. Îi spun că avem musafiri și o rog să facă un ceai. Mă privește, se ridică din fotoliul în care stă și se îndreaptă spre bucătărie. Ies și îi spun omului de la ușă să facă exact cum îi spun, altfel nu își va putea duce treaba la bun sfârșit. Dă din cap în semn că a înțeles. Deschid ușa și îl poftesc în bucătărie. Mama ia ceainicul cu apă fierbinte de pe aragaz. E îmbrăcată într-un halat de casă cu flori albastre. E frumoasă. Îi iau

ceainicul din mână înainte de a-l scăpa pe jos la vederea criminalului și torn apa în cești. Pliculețele de ceai și zahărul sunt pe masă, ca de obicei. Mama e albă ca varul, în timp ce criminalul o adulmecă ca pe o pradă. Le fac semn să ia loc pe scaune. Pun câte două pliculețe de ceai în ceașca fiecăruia și îl întreb pe tatăl meu dacă vrea zahăr. Dă din cap că nu, adulmecând în continuare. Nu îl trădează nimic altceva, în afară de nările care îi freamătă. Le spun că îi las să vorbească două minute și merg în camera mea. Mă întorc peste exact două minute și îi găsesc în aceeași poziție în care i-am lăsat, privind-se în ochi. Mama are ochii măriți de groază, tatăl meu are privirea inexpresivă a criminalului în serie care este. Mă strecor în spatele lui și îi pun la gât unul dintre cuțitele pe care le folosea când își ucidea victimele și pe care mi l-a dăruit, lăsându-l în cutia poștală. Mă uit în ochii mamei și îi zâmbesc, apoi tai beregata ce pulsează înnebunită sub tăiș. Sângele țâșnește cald, mama își duce mâna la frunte, ca și cum și-a amintit ceva și iese în grabă din bucătărie. Se întoarce un minut mai târziu cu un lighean cu apă și cârpe.

Noaptea cad într-un somn adânc, în care nu visez nimic, iar când mă trezesc, totul e limpede. Mama mă așteaptă cu ceai proaspăt făcut în bucătărie. Suntem doar noi, nimeni altcineva, și așa trebuie să fie. Acum, în sfârșit, m-a iertat.

Cuprins

Prima noapte.....	5
Asfințit.....	7
Zece zile.....	19
A doua noapte.....	41
Cuvântul perfect.....	43
Șotronul	49
Hazard	54
A treia noapte	61
Eleonora.....	63
Pânda	83
Ida.....	113